

K. H. SCHEER

ZÁŘÍCÍ KUPOLE

Přeložil Jaroslav Kuťák
Digitalizoval Ing. Rastislav Homola

PERRY RHODAN

3

Vysoký urostlý muž položil prst na tlačítko záznamu a vypnul videofon.

Major Perry Rhodan, pilot US Space Force, velitel první měsíční expedice s lidskou posádkou, se zamyšleně rozhlížel. Velín lodi Stardust byl malý a úzký, jak to bylo na obdobných lodích zcela obvyklé.

Ocelové klapky, přikrývající během letu průzory, byly nyní otevřeny. Za tlustými čočkami se rozprostírala pustina poušti Gobi. Jenom napravo od lodi, která tu přistála, se objevovalo něco zeleně. Šlo o chudičkový pruh vegetace při řídce, zakreslené do map pod názvem Moringol. Nedaleko odtud ústila do slaného jezera Gošun, jehož břehy zčásti tvořily hranici mezi Čínou a Mongolskem.

Na jih od rakety se rozprostírala obávaná poušť centrální Gobi. Vyjma několika malých osad a čistě vojenských základů Asijské Federace tu ještě před několika týdny nebylo ani živáčka.

Perry Rhodan podmračeně konstatoval, že se tato situace rázem změnila.

Přimhouřenýma očima se díval k východu, směrem k osadě Dašoba. Tam se pár věcí rapidně změnilo. Vojenské letiště, používané jenom zřídka a jen při rozsáhlých cvičeních, se přes noc proměnilo v mezinárodní vzdušný přístav.

Vojenská síla byla úctyhodná. Mocné formace nejlepších asijských jednotek budily dojem, že se připravují na invazi.

Rhodan přelétl pohledem stan, stojící nedaleko vstupu do lodi a zamrazilo ho.

Znovu stiskl tlačítko záznamu.

„Tento videofonní záznam pořizuji pro všechny případy. Opakuji: hovoří major Perry Rhodan, velitel měsíční lodi Stardust, pilot amerických vzdušných sil. Velmi mi záleží na tom, abych všechny události zachytil co možná nejpřesněji.

Před osmi dny se kapitán Reginald Bull vrátil z odvážné cesty. Nevěřil jsem vlastním očím, ale skutečně se mu podařilo přivést odborníka na boj proti leukémii, australského lékaře dr. Franka M. Haggarda, tedy jednoho z nejvýznačnějších výzkumníků a vědců, jemuž lidstvo vděčí za antileukemické sérum. Pokud se má podařit zachránit mimozemšťana, který k nám zabloudil z hlubin Mléčné

dráhy, pak to dokáže jedině dr. Haggard. Máme nyní k dispozici vše potřebné, aby Crest dostal veškerou možnou péči. Jsou tady dva vynikající lékaři, když počítám i svého palubního lékaře dr. Erica Manoliho. Už nemám tolik obav jako včera a především.

Je skutečností, že se za pomoci neuvěřitelných technických vy-možeností mimozemšťanů podařilo odvrátit katastrofu jaderné války. Všude na Zemi se povalují trosky nevybuchlých raket s atomovými hlavicemi. Zničila je Thora, velitelka gigantické kosmické lodi, která s Crestem nouzově přistála na Měsíci.

Naše situace určitě není horší než při mém přistání v poušti Go-bi. Jsem přesvědčen, že jsem konal podle svého nejlepšího svědomí, když jsem se rozhodl, že nesvěřím ono obrovské technické zázemí a neuvěřitelné vědomosti mimozemšťanů do rukou pouze jediné, byť mateřské pozemské velmoci. Mou vírou ve spojené lidstvo nic neo-třese. Vstupujeme do vesmíru a musíme do něj vstoupit jako spojen-ci, nikoli jako nepřátelské skupinky z jedné planety. Budoucnost lid-stva leží v pochopení faktu, že jsme jedna civilizace - civilizace po-zemšťanů.

Zdá se mi, že se lidstvo octlo před vážnou zkouškou. Ještě stále je mezi námi příliš mnoho hněvu, záští, intrik, podezíravosti a nedů-věry. Mocní tohoto světa se budou ze všech sil snažit, aby pro sebe získali obrovské vědomosti Arkonidů. To však není v zájmu společ-ného růstu.

Jestli se má můj plán podařit, je potřeba, aby se mimozemšťan Crest uzdravil. Chci ho získat jako přítele a učitele lidstva a mohu je-nom doufat, že dr. Haggard opětovně prokáže své mimořádné schop-nosti.“

Rhodan přístroj vypnul.

Zatvářil se vážně. Bezděčně sáhl po příruční zbrani, ale pak mu došlo, že loď Stardust i její posádku chrání energetický ochranný štít Arkonidů, klenoucí se nad nimi jako téměř neviditelná polokoule do výšky 2 000 metrů.

Vykročil a vyšel z lodi.

Vtom se v náramkové vysílačce ozval hlas: „Někdo se mě snaží vyrušit z mého zaslouženého spánku. Oukej, stojíš ještě na nohou, nebo tě už dostali?“

„Zákaz spojového provozu, pro tvoji informaci,“ odvětil Rhodan. „Jdu za tebou.“

Vypnul vysílačku a zvažoval, jak dalece jsou asijsí spojaři schopni je odposlouchávat.

Vzdálené dunění sílilo a blížilo se. Rhodan se zamračil. Několika skoky se octl u vchodu do stanu.

Kapitán Reginald Bull se uniformy amerických kosmických sil už dávno zbavil. Byla by mu při jeho speciální akci jenom na obtíž.

„Zánik světa se blíží,“ řekl hrdelním hlasem. „A já myslel, že už to definitivně vzdali. Nebo snad mezitím vyvinuli nějakou zázračnou zbraň, která prolomí náš štít?“

„Myslejí to dobře,“ opáčil Rhodan ironicky. „Opravdu dobře.“

Poslední slova zanikla v ohlušujících explozích. Energetický ochranný val se rozzářil. Rhodan konstatoval: „To už není obyčejná artilerie! Jestli se nepletu, mají mezi sebou chytré hlavičky... V pravidelných intervalech na nás posílají rakety, abychom se z toho hluku zbláznili...“

Reginald Bull přitakal. Za štítem plálo peklo. Odpalovacích stanic muselo být na tisíce.

Dunění začínalo být nesnesitelné. Bully musel řvát, pokud chtěl, aby mu Rhodan rozuměl.

„Atomové zbraně to nejsou!“ křičel. „Thora slíbila, že by zase hned zasáhla!“

Silné tlakové vlny sice ochranným zvonem nepronikly, ale rozechvívaly ho. Začal rezonovat...

„Bubnová palba!“ konstatoval Rhodan a znovu se zahleděl k obzoru... Dalo se předpokládat, že všechna děla i vojáci jsou nějakým způsobem přibiti k zemi, aby na ně nemohla zapůsobit arkonidská antigravitační zbraň, kterou Rhodan disponoval. Protivník počítal i se vzdáleností, do níž je mohl zasáhnout vliv malé stříbrné tyčinky, kterou měl Rhodan v moci - arkonidského zářiče, kterému muži ze Stardustu říkali paralyzátor: při napojení na agregát mohl působit na vzdálenost dvaceti kilometrů a kromě paralytického účinku uměl při slabší dávce vnucovat cizím lidem vůli majitele hůlky, či mu vsugerovat rozkazy, které pak dotyčný bezpodmínečně plnil...

Výhody překvapení už byly ty tam. Velkolepé obranné zbraně Arkonidů by se nyní minuly účinkem...

Ze stanu vyběhl maličký dr. Manoli a utíkal do Stardustu. Než Rhodan pochopil, oč mu asi může jít, zmizel v útrobách lodi. Rhodan s Bullem ho následovali.

Našli ho ve skladu. Nasazoval si protihluková sluchátka, která použili při startu. Podával je i jim a zároveň v nich zapnul vysílačky.

„Konečně,“ řekl dr. Manoli. „Konečně je napadlo, aby zkusili bubnovou palbu. Očividně se poradili s psychology.“

Dr. Manoli se mírně usmíval, ale rty se mu chvěly.

„Díky za sluchátka,“ řekl Rhodan. „Měl jsem si na ně vzpomenout hned.“

„Jen ať si taky trochu namáhá hlavu,“ žertoval Bull. „A co tě napadá teď?“

„Mám strach,“ odvětil Rhodan. „Pociťuji úzkost a obavy, protože netuším, co tenhle energetický zvon nad námi může vydržet. Budou po nás bez ustání střilet celé hodiny, možná dny. Budou se nás snažit zlomit... Až jim dojdou rakety, zkusí chemické zbraně, pak bakteriologické, pak nervové plyny... Všecko, co mají na skladě. Člověk je vynalézavá bestie a my jsme je vyprovokovali.“

„Donutili jsme je, aby se proti nám spojili...,“ přitakal Manoli.

Rhodan náhle zvážněl, otočil se na podpatku a rozběhl se zpět do stanu, aby dal ochranná sluchátka i dr. Haggardovi. Pak se zastavil nad malým kufříkem, který tvořil srdce energetického štítu. Crest tvrdil, že je schopen produkovat dostatek energie pro všechny spotřebiče na Zemi. Rhodan však měl stejně stále obavy...

Byl neustále zamyšlený, chodil s hlavou skloněnou, takže vypadal poněkud shrbeně, což jeho štíhlou postavu opticky zmenšovalo.

Bully ho sledoval s rostoucí starostí. Jestli velitel ztratí nervy, bude po všem. On sám, Reginald Bull, nebyl na takovou odpovědnost dostatečně silný...

Dr. Eric Manoli se na to vůbec nehodil, protože byl v první řadě lékařem, neschopným vydávat nekompromisní rozkazy.

Kapitán Clark G. Flipper se už týden pohřešoval. Rhodan předpokládal, že čtvrtý muž měsíční posádky zabředl do těžkých potíží -

pokud vůbec ještě žil! Bylo neodpustitelnou chybou, že svolil, aby odešel. Prostě ho neměl pouštět.

Rhodanovy rty se stáhly do tenké linky.

Bully pokrčil rameny.

Perry Rhodan opatrně odhrnul závěs. Dr. Manoli mu vyšel vstříc. Zapnul vysílačku ve sluchátkách.

„Neměl by ses ještě víc zneklidňovat, Perry,“ konejšil ho. „Má horečku, ano, ale my jsme s tím počítali, protože je poněkud jinak biologicky stavěn než my. Koneckonců to je cizí bytost a na naše léky reaguje alergicky. Ovšem jeho krevní obraz se rapidně lepší. Patologické množení bílých krvinek se zastavilo hned po první injekci. Zduřelé žlázy a krevní výrony mizí... Jenom nevíme, proč ty vedlejší účinky. U lidí se žádné neobjevují. Ale Crest není člověk, ačkoliv jeho látková výměna je podobná naší. Dýchá kyslík a v krevním oběhu se od nás moc neliší. Za hodinu dostane další injekci.“

„Přestože se objevily vedlejší účinky?“

„Ano,“ přitakal Manoli a zasmušil se. „Riziku se nevyhneme. Haggard je vynikající specialista, ale kouzlit neumí. Vedlejší účinky se však drží v mezích a nepředpokládáme, že by nám zkolaboval. Jeho krevní oběh je mimořádně stabilní. Každopádně má nad srdcem orgán, který samovolně vyrovnává tlak krve. Jak nám ukázaly přístroje, stejně tak zachytává počínající kolapsy a křeče a zabraňuje jim. Je to úžasný organismus. Člověk by ho u příslušníka zdegenerované rasy ani nečekal. Máme co dělat s vysoce inteligentním mozkiem, dokonale organizovaným tělem, ale také s bytostmi bez vůle, které nedokáží své obrovské vědomosti přeměnit v práci. Crest je v tomhle ohledu výjimkou. V tom je ten háček, veliteli.“

„Už nejsem velitel. Už nejsem u žádné armády.“

„Pro mě velitelem zůstáváš. No, abychom zůstali u věci, - je velká naděje, že Cresta nejen postavíme na nohy, ale taky ho zcela vyléčíme.“

Rhodan pohlédl na zpocenou tvář mimozemšťana. Vypadal neobyčejně mladistvě...

Pak se odvrátil.

Bubnová palba trvala. Silné otřesy rozechvívaly zemi.

„Nelíbí se mi to,“ konstatoval Bully a suše polkl. „Mají něco za lubem. Skoro to vypadá, jako by ta palba byla jenom maskovacím manévrem.“

„Kdybychom se aspoň mohli zeptat Cresta, jestli ten štít vydrží,“ povzdechl si Rhodan. „Eriku - nemohl bys ho aspoň na chvíli probrat z narkózy?“

„Vyloučeno,“ zavrtěl hlavou doktor. „To by mohla být velická chyba.“

„Máš asi pravdu,“ řekl Rhodan a pousmál se.

Bullyho zamrazilo. Znal Rhodanovy duševní stavy a pochody...

„Jestli se Crest neuzdraví, prožijeme peklo,“ konstatoval velitel. „Peklo, přátelé! Přistál jsem se Stardustem v poušti Gobi a porušil tak rozkazy, které jsem dostal. Odmítl jsem vydat Cresta a stokrát jsem zdůraznil, že vymoženosti Arkonidů nikdy nepředám žádné zájmové skupině. Atomovou válku jsme zadusili v zárodku a svými defenzivními zbraněmi jsme se vysmáli celému světu. To nám mocní tohoto světa nezapomenou. Spojili se proti nám. Nahoře na Měsíci čeká mimozemská velitelka obrovského bojového křižníku na vyléčení arkonidského supervědce Cresta, který se vydal na dlouhou cestu, aby našel planetu, kde znají tajemství zachování buňky. Pro geniálního Cresta by to znamenalo věčný život. Jeho zázračný mozek by vydržel navěky.“

Kapitánka Thora zůstala aktivní, stejně jako většina žen na její planetě - na rozdíl od letargické většiny mužů. Pokud se nám však nepodaří Cresta zachránit, v okamžiku budeme vystaveni elitním divizím rozzuřeného lidstva. Pak naše třetí mocnost zajde na úbytě. Vyjádřil jsem se dost jasně?“

Reginald Bull odpověděl: „Zcela jasně, příteli! Jestli se na nás Thora vykašle, projdeme nejdřív rukama tajných služeb a pak nás postaví před mezinárodní soud. To bude legrace, že?“

„Nespáchali jsme žádný zločin, dokonce jsme ani neudělali chybu,“ klidně zdůraznil doktor. „Nikdy nemůže být chybou, když člověk jedná v zájmu celého lidstva. My neděláme nic jiného. Naopak - dokázali jsme, že se ideologicky různá seskupení spojila. To snad nic neznamená?“

„Stalo se to díky Thořině neuvěřitelné moci!“ upřesnil Rhodan. „Jestli Crest zemře, Thora nás nechá plavat. Bez naší pomoci sice nedostartuje, ale to jí nebude vadit. Schová se pod obrovský energetický štít, odmítne se stýkat s lidmi a počká klidně tisíce let, než ji někdo zachrání. Takže musíme něco udělat.“

„Ale co?“ opáčil rozrušený Bully.

„Musíme ji přesvědčit, že člověk je vynalézavá bytost. Věřím tomu, že lidstvo brzy vyvine atomové zbraně, které obstojí i proti jejímu antineutronovému poli.“

Dr. Manoli zrudl. Nyní pochopil.

„A až se to stane, nerad bych se octl pod tímhle ochranným štítem...“, řekl Rhodan a zahleděl se na zářivou kopuli, která odrážela rakety jako gumový balon kamínky. To se však mohlo změnit, to se mohlo velmi rychle změnit...

„Navaž spojení s Thorou“, pronesl Rhodan zamyšleně. „Musím s ní nutně mluvit. Já, zástupce pozemšťanů. V zájmu lidstva jí sdělím jisté požadavky.“

„Požadavky?“ zašklebil se Bully. „Řekls požadavky? Ta mi skočí z obrazovky do obličeje. Pro ni jsme polointeligentní opičáci. Její kodex jí zakazuje se s námi stýkat. Ta věc s Crestem byla pouhý kompromis, na který přistoupila jen kvůli němu.“

Rhodan si přistrčil stoličku. „Jestli v sobě má něco, čemu my říkáme pud sebezáchovy, tak se podle něj začne řídit. No tak, dej se do toho a spoj mě s ní.“

Bull bezradně pokrčil rameny. Zamumlal nadávku a zmizel za závěsem. Zvláštní arkonidský videofon stál u Crestova lůžka. Ve velkém stanu bylo každopádně pohodlněji než na Stardustu.

„Ty ji chceš k něčemu nutit?“ zeptal se starostlivě dr. Manoli.

„Přesně tak“, odvětil Rhodan. „Zdá se mi totiž, že je na Crestovi silně závislá. Silněji, než si dokážeme představit. Já jsem si každopádně všiml, že jí dával rozkazy. A taky už toho mám dost. Nebudu ji pořád prosit... My nutně potřebujeme jiné a účinnější zbraně. Ne, prosím, už žádné otázky. Jestli na nás pozemské mocnosti chystají to, nač v duchu myslím, tak by Thora stejně musela zakročit. Ona nás podceňuje. Prostě nám jistě věci nevěří.“

„Nechápu“, vykotal dr. Manoli.

„Tak přemýšlej,“ usmál se Rhodan. „Co uděláš jako doktor, když si pacient stěžuje na strašné bolesti? Budeš mu pořád dávat morfium, nebo se pokusíš najít příčinu bolesti?“

„Samozřejmě, že hledat příčinu!“

„Tak vidíš!“ zašklebil se Rhodan. „Trefils to! Pozemské tajné služby taky budou hledat příčinu a najdou ji na Měsíci.“

Bully zamával. Podle výrazu v jeho tváři to vypadalo, že už navázal spojení.

Rhodan pomalu vstal a poodešel k videofonu.

Cizí loď ležela na odvrácené straně Měsíce, ale technika Arkonidů si s takovouhle drobnou překážkou už dávno hravě poradila.

Na obrazovce - byla barevná a třídimenzionální - se objevila tvář kapitánky. Byla krásná, až to bralo dech. Krásná, ale ve své chladnosti příšerně neosobní. Rhodan fascinovaně zíral na její téměř bílé vlasy, které kontrastovaly se zlatočervenýma očima.

Jestliže byl Rhodan ještě před chvílí rozhodnut, že ji osloví mírnými slovy a v duchu jí odpustí, protože ona za své vychování nemůže, nyní zcela obrátil.

„Ušetřte si námitky, že ještě nepřišel čas na každodenní podávání zpráv,“ řekl ostře namísto pozdravu. „Dobře mě poslouchajte a uvědomte si přitom, že už nejsem figurkou na vaší šachovnici. Pokud sama nejste schopna opravit tu směšnou závadu na vaší lodi, pak vám nezbyvá, než abyste poslušně naslouchala pozemskému vědci a kosmonautovi. Muži z mé planety mají více rozhodnosti a odvahy v malíčku levé ruky než celá vaše mužská posádka ve svých dekadentních lebkách. Jestli teď přerušíte spojení, vypnu energetický zvon. Chtěla byste to?“

Zírala na něj doširoka otevřenýma očima. Nikdy předtím takovou řeč neslyšela.

Nevypnula spojení.

Rhodan pokračoval: „Teď mě poslouchajte, madam! Já...“

Bully byl přesvědčen, že se jeho bývalý velitel zbláznil. Choval se jako vládce hvězdné říše, kterou Crest nazval „Velkým Impériem“. Také patrně přehlédl, že planeta Země je uprostřed Mléčné dráhy něčím jako zrnkem písku v poušti Gobi, a možná ještě méně.

Bully byl přesvědčen, že mu to nemůže projít.

Partnerství a společná obrana neznamenají nic víc a nic méně než především oboustrannou důvěru zúčastněných.

Pokud se uvnitř celosvětového společenství vytváří společná tajná služba, pak je pochopitelné, že její hlavní stan musí být umístěn někde, kam mají všechny strany snadný a bezpečný přístup.

V případě IIA, „International Intelligence Agency“, bylo jako nejvhodnější místo vybráno Grónsko. Gigantická centrála NATO tu byla uložena hluboko pod zledovatělým povrchem pevniny a hodila se ke svému účelu nejlépe.

Všemocný šéf IIA, nyní zodpovědný za obranyschopnost mezinárodního společenství, se jmenoval Allan D. Mercant. Drobný, křehce stavěný mužík s chlapeckou tváří, byl přítelem zvířátek.

Allan D. Mercant mohl stejně dobře vykonávat funkci předsedy Spolku pro ochranu zvířat, a dělal by to patrně velmi dobře.

Mercant nesnášel lov s puškou v ruce. Neshodovalo se to s jeho zásadami.

Tím nepochopitelnější se zdála být jeho profesionální činnost. Zlomyslní posměváčkové občas tvrdili, že si víc váží života nevinného zvířátka než života kteréhokoli ze svých nesčetných agentů. Samozřejmě že to nebyla pravda, a Mercant se takovým nařčením také vehementně bránil.

Ted' právě tento mužík stál před gigantickou obrazovkou. Symbol v pravém horním rohu oznamoval, že jde o záběry z Asie.

Jistě, bylo to zvláštní a před měsícem by to bylo dokonce velmi vzrušující. Nyní se však nikdo nepodívoval ani nad přítomností důstojníků a lidí z tajných služeb Východu.

Před čtyřmi týdny bylo ještě zhola nemyslitelné, aby někdo z nich vůbec směl do této centrály vejít.

Aby byla míra věcí završena, Allan D. Mercant tyhle lidi dokonce osobně pozval.

Tak se stalo, že brzy ráno toho dne přistály na obrovitém ledovém letišti hlavního stanu dva strategické bombardéry asijských sil a východního bloku.

Návštěvníky přijal Mercant osobně. Přesto zůstal natolik obezřelý, že je do útrob centrály odvezl krytým rychlovýtahem, aby cestou nic neviděli. Když dorazili, nevěděli, kde jsou.

Nacházeli se v dobře vytopeném a rozsvíceném sále, kde nebylo znát, že leží tři kilometry pod povrchem věčného ledu.

Tady byla Mercantova centrála. Sem se sbíhaly všechny nitky západní rozvědky mocného obranného společenství.

Ve velkých, skrytých reproduktorech zuřil vulkán. Záznam zvuku byl perfektní, téměř plastický.

Vynikající teleobjektivy přibližovaly cílovou oblast. Oči pozorovatelů byly opakovaně zasahovány oslnivými záblesky. Dunění detonujících hlavic se mísilo se zvukem raket země-země, odpalovaných v neuvěřitelně krátkých intervalech po sobě.

Představení trvalo už patnáct minut a nezdálo se, že by se schylovalo ke konci. Muži ve velínu si nemohli ani povídat. Přenos je fascinoval...

Mercant vypnul spojení.

Obrazovka zhasla a nastalo ticho.

Mercant si přihladil pleš. Vypadal tak nevinně, že se maršál Petronský nedokázal ubránit nepříjemnému pocitu. Podíval se na šéfa protivzdušné obrany východního bloku, jako by u něj hledal pomoc.

Ivan Martinovič Koselov, šéf východní tajné služby, během krátké televizní demonstrace nehnul ani brvou. Koselov s Mercantem už vybojoval nejednu tichou bitvu, ale svět se o nich nedozvěděl zholá nic.

Ještě dva muži stáli za zmínku: maršál Lao Lin Lo, vrchní velitel letecké a kosmické flotily Asijské Federace, a vysoký, kostnatý Mao Cen, šéf asijské tajné služby.

Tak se v Mercantově hlavním stanu sešly nejdůležitější a nejmocnější osobnosti všech tří bloků.

Dívali se po sobě. Jejich pobočníci stáli v uctivém odstupu a pokorně mlčeli. Tady měli slovo jenom ti velcí.

Mercant vyzval přítomné, aby ho následovali do konferenční místnosti. Poslední stráže zmizely a místnost byla hermeticky uzavřena.

Mercant si odkašlal. Všichni na něj pohlédli.

Co chce?

Hovořil jako starostlivý lékař. „Obdivuji výdrž čínské armády,“ začal láskyplně. „Pánové, přes veškerou snahu Asijské Federace vzbuzuje krátké studium pramenů dojem, že máme co do činění s mocností, která nás v mnohém předčí. Události posledních týdnů dokazují, že ani státy Západu, ani mocnosti Východu se na této síle nepodílejí. Velice mi záleží na tom, abych právě tento fakt zdůraznil. Stejně tak bych vás rád požádal, abyste loď Stardust nepovažovali za základnu Západu na vašem výsostném území. Takový omyl by mohl vést ke strašlivým následkům. Proto bych vás chtěl ještě jednou ujistit, že vědci Západu neznají prostředky ani přístroje, s jejichž pomocí by byli schopni docílit natolik úžasných výsledků. Stardust přistála v centrální Gobi proti naší vůli. Pane Mao Cene, jak dnes hodnotíte situaci?“

Vysoký Číňan natočil zasmušilou tvář. Z očí mu sršela ironie.

„Co to má znamenat, Mercante?“ zazněl jeho bas. „Přijel jsem, abychom hru na schovávanou ukončili. Samozřejmě, že jste podobné zbraně nikdy nevyvinuli. Je mi líto, že jsme vinou vzájemné nedůvěry a podezřívavosti ztratili zbytečně mnoho dní. Mne zajímá jen a jen otázka, kde a jak našel major Rhodan ty věci. Jak mi bylo sděleno, vše souvisí s prvním přistáním na Měsíci.“

„S druhým!“ ozval se studený hlas.

Mercantův úsměv ztuhl. Hlas jeho východního protějšku si nebylo možno splést s žádným jiným. Maršál Petronský se zakřenil.

„Jak prosím?“ hlesl Mercant.

„S druhým přistáním lodi s lidskou posádkou,“ zopakoval Koselov. „Jsem zmocněn vás informovat, že tři měsíce před Stardustem odstartovala s posádkou na palubě i naše loď a přistála na Měsíci.“

„Smím vás požádat o bližší podrobnosti?“ vpadl mu do řeči generál Pounder. Mercant pobledl. Jak to, že se o tom startu nedozvěděla západní rozvědka? Pounder byl šéfem kosmickému výzkumu.

„Rád,“ přikývl Koselov. „Myslím, že je zapotřebí mluvit otevřeně. Naše raketa se zřítila nad povrchem Měsíce. Totální ztráta, žádné zprávy, žádné stopy. Jak víme, generále Poundere, vaše loď Stardust bojovala se stejnými potížemi, jen s tím rozdílem, že se vám vaše posádka znovu ozvala. Vaše podklady jsme si pečlivě prostudovali.

Podle nich je zřejmé, že vaši raketu těsně před přistáním něco strhlo z naprogramované dráhy letu. Přesně totéž se přihodilo i naší lodi. Podobnost těchto případů je zářející. Proto vás prosíme o pomoc. Došli jsme k odůvodněnému názoru, že se na Měsíci skrývá nějaké tajemství. Vyhodnocení všech závěrů svádí k domněnce, že se váš major Rhodan zachoval šikovněji než naši lidé. Každopádně měl štěstí a přežil nouzové přistání. To, co se stalo pak, je pro nás nevysvětlitelné. Důležitá je jedna skutečnost: jak východní, tak západní loď byla cizím zásahem sražena z plánované dráhy letu. Je vyloučeno, aby se tím provinila některá z vlád zúčastněných zemí.“

Allan D. Mercant mechanicky přitakal.

„Pánové, zevrubně jsem vás seznámil s vysvětleními a zprávami, které jsme obdrželi od majora Perryho Rhodana. Náš bývalý pilot krátce a stručně oznámil, že na Měsíci narazil na stopy vysoce inteligentní mimozemské civilizace. Odtud také získal zbraně, proti nimž jsme byli bezmocní. Rhodan přistál se Stardustem v Gobi a porušil tím rozkazy, které dostal. Od této chvíle odmítá jakýkoliv bližší kontakt a prohlásil se za jakousi třetí mocnost. Definice tohoto pojmu je v této chvíli nepodstatná. Důležitější jsou fakta. Především neproniknutelný energetický ochranný štít, znamenající pro naše odborníky nerozlousknutelný oříšek. Právě jsme mohli vidět na vlastní oči, jak marné jsou snahy našich konvenčních zbraní.“

„Dejte nám lepší!“ hořce zaskřípal zuby Čňan. „Udělejte něco, abyste vynahradili zradu svého pilota. Stal se nebezpečím číslo jedna. Jestli se nám nepodaří to tajuplné silové pole zrušit a nezneškodníme posádku Stardustu, pak...“

„By se taky mohlo stát, že budeme donuceni se sjednotit,“ ironicky poznamenal Mercant.

Koselov si odkašlal. Přelétl přítomné pohledem.

„Máme za to, že zabránění atomové válce není třeba hodnotit zrovna jako zrádovský čin,“ vysvětloval maršál Petronský. „Spíše naopak. Vy, vážení pánové, jste podlehlí panice a stiskli ta slavná červená tlačítka. Vaše balistické rakety však neexplodovaly. Vděčíme za to Perry Rhodanovi a vděčíme mu i za to, že dnes můžeme uskutečnit tuhle konferenci. To je pozitivní stránka věci. Neměli bychom na ni zapomínat.“

„To nikdo neříká,“ ozval se Mercant. „Na druhou stranu bych však chtěl připomenout, že k onomu stisknutí tlačítek by nedošlo, kdyby Rhodan nepřistál na území Asijské Federace. V nesčetných nótách jsme zdůraznili, že přistání neodpovídalo našim představám. Peking však tvrdošíjně věřil domněnce, že jde o naši základnu. Dobrá, ale nechme toho. Pojďme se dohodnout, jakým způsobem se sjednotit.“

„Mělo by se něco stát,“ řekl protáhle Mao Cen. „Rozhodně odmítáme takzvanou třetí mocnost na našem území strpět. Rhodanovo jednání je podle světových zákonů zločinné. Proti autoritám tohoto světa se brání zbraněmi.“

„Zvažte, co může dělat,“ opáčil generál Pounder. „Tohle vypadá na konferenci s odkrytými kartami. Dobrá, pak mi dovolu, abych na tomto místě zdůraznil, že v zájmu celosvětového míru považuji za výhodné, jestliže nás nějaká neutrální moc krotí. Nemusím vám snad líčit, jak strašlivě napjatá byla celosvětová situace. Rhodan představoval jenom onu pověstnou jiskřičku, která přeskočila do sudů, po okraj naplněných střelným prachem!“

Východní šéf rozvědky znervózněl. Tiše řekl: „Generále Poundere, obávám se, že Perryho Rhodana nadále považujete za svého rozmazleného jedináčka. Rád bych vás poučil, že ani my nesouhlasíme s mocenskou silou, která se náhle na Zemi objevila. Bez ohledu na nespornou právní stránku věci prostě není možné, abychom byli degradováni na pouhé vykonavatele rozkazů. Kdo nám zaručí, že se z Rhodana nestane světový diktátor? Zatím je malý a nepohyblivý, zajatý ve vlastním ochranném obalu. Je proto na nás, abychom proti němu použili nejvhodnější prostředky... Nejdříve však je nutné zjistit, kdo za ním stojí. My totiž o informacích IIA pochybujeme!“

Allan D. Mercant se smutně pousmál a zvedl se ze židle.

„Pozval jsem vás do hlavního stanu IIA, abych vás seznámil s posledními informacemi své organizace. Veškerá známá data byla předána centrálnímu počítači. Otázkou totiž skutečně je, zda je Rhodan pouhým vykonavatelem cizí vůle, nebo se snaží uchvátit moc sám.“

„Přesně tak!“ zvolal Koselov.

„Jen trpělivost,“ odvětil s chladnou zdvořilostí Mercant. „Jakkoli osobně naše setkání velmi vítám, neboť jsem nyní přesvědčen, že by tak měl smýšlet každý rozumný člověk této planety, přesto odsuzuji chování muže, který odstartoval jako major US Space Force a přistál zpátky na Zemi jako diktátor. Nyní fakta: Zabránil atomové válce. Dobrá. Spojil nás dohromady. Dobrá. Tvrdí, že na Měsíci našel dědice úžasné mimozemské civilizace a že si osvojil některé její výdobytky. Ale odmítá nám je vydat. Přísně právně vzato se dopustil zrahy na celém lidstvu. Nicméně nemůžeme na něj uplatnit žádná právní měřítká, platná v našich zemích. Perry Rhodan se zřekl amerického státního občanství a nyní se považuje za světoobčana. Pozemské zákony odmítá.“

„S tím se prostě musí něco udělat!“ vyjel Koselov.

„Samozřejmě,“ přitakal Mercant a posadil se. Mávl na obsluhu. Na velké obrazovce byl předveden start lodi Stardust. Pozorně sledovali fáze letu... Pak se ozvalo Rhodanovo poslední hlášení a nakonec bzučení mezinárodního volání o pomoc QQRXQ. Automatika Stardustu hlásila výpadek signálu dálkového navádění. Poslední záběry ukazovaly raketu v nekontrolovaném pádu za obzor Měsíce.

Mercant vypnul projekci.

„Tohle byly přípravy, let a zřícení,“ poznamenal. „Do této chvíle nám bylo vše jasné. Mysleli jsme, že selhala technika. Někdo dokonce tvrdil, že šlo o sabotáž. Návrat lodi na Zem však signalizuje, že technika nezklamala. A nyní si vyslechněte výsledky z počítače. Podle nich za Rhodanem stojí strašlivá neznámá síla. Proto také nemá význam operovat s právníckými termíny, pánové. Tady jde hlavně o to, kdo tu má hlavní slovo. Pokud je to Rhodan, nezbyvá nám než se sladkokyselým úsměvem přijmout staré heslo, že silnější má vždycky pravdu. Souhlasíte v tomto bodě?“

Koselov si to přiznal už dávno. Zástupci Asijské Federace však důrazně protestovali. Mercantovi nezbylo než bezradně pokrčit rameny.

„Mao Cene, chápeme vaše rozrušení, ale není v našich silách zakročit proti Rhodanovi, přestože narušil vaše výsostné území. Vy jste proti němu nasadili své elitní jednotky. S jakým výsledkem? Vystříleli jste do vzduchu miliardové hodnoty. Rhodan přitom nehnul

ani prstem. Podle všech zákonů logiky se může považovat za nedotknutelného. Tak to vzdejte a spokojte se s hermetickým uzavřením oblasti. Já vám dokážu, že pravá příčina neštěstí leží na Měsíci. Rhodan je v téhle hře jen podřadnou figurkou.“

Tím Allan D. Mercant nepřímo vyslovil to, čeho se Rhodan ve své vzdálené izolaci tajně obával. Mercant pak se značnou rozhodností pravil: „Zlo musíme vykořenit. A kořeny jsou na Měsíci. Přistaneme tam a zaútočíme. Poslechněte si zprávu z počítače. Zapněte ho.“

Technici ihned zareagovali.

Z reproduktorů se ozvalo: „Údaje o startu a letu lodi jsou známy. Její návrat na Zemi byl elektronicky kontrolován. Ponoření do zemské atmosféry proběhlo plánovitě a úspěšně. V poušti Gobi už Rhodan a jeho muži disponovali zbraněmi, které při startu neměli na palubě. Po zohlednění všech dat docházíme k závěru, že major Perry Rhodan na Měsíci objevil výrobky nepozemského průmyslu.“

„Fajn, fajn,“ kousavě zamumlal Mao Cen. „To víme taky. Je to všechno?“

Monotónní hlas pokračoval. Na obrazovce se ukázala měsíční oblast, kde raketa přistála.

„Podle popletených výpovědí pilota Clarka G. Flippera jsme došli k závěru, že posádka Stardustu byla Rhodanem proti své vůli donucena souhlasit s přistáním v Gobi: Kapitán Flipper byl zatčen australskou policií. Díky lehkomyšlnému zacházení utrpěl ve vazbě mozkovou mrtvici, které podlehl. Podle dosažitelných záznamů a lékařských zpráv bylo Flipperovo centrum paměti paralyzováno hypnoblokem. Přesto však bylo zjištěno alespoň tolik, že Rhodan donutil Flippera, aby poslechl. Proti úředníkům, kteří zapříčinili Flipperovu smrt, byla vznesena žaloba.“

„Šikovní hoši!“ posmíval se Číňan.

Tlumočník pak podal zevrubnou zprávu o jednotlivých výsledcích výslechu a vyšetření. Pak bylo rekonstruováno chování Reginalda Bulla a dr. Erica Manoliho, zbývajících dvou mužů měsíční posádky. Podkladem pro tuto rekonstrukci se staly zprávy východních agentů.

Jejich zpráva končila slovy: „Za tajuplným zmizením specialisty na nemoci krve, doktora Franka Haggarda, se s devadesátiprocentní pravděpodobností skrývá uvážený čin. Zhodnocení Rhodanových činů s obrovskou pravděpodobností napovídá, že by Haggard mohl pobývat u něho. S devadesátidevítiprocentní pravděpodobností s sebou Rhodan přivezl na Zemi někoho, kdo trpí krevním onemocněním. Podle všeho jde o leukémii. Bylo vypátráno, jaké léky a které přístroje si dr. Haggard vzal s sebou. Stoprocentní jistota.“

Mercant tentokrát marně čekal na námitky šéfa asijské rozvědky. Mao Cen strnule seděl v křesle a mlčel. Tohle byly nové aspekty.

„Ne!“ hlesl Koselov. To bylo všechno, co řekl.

Generál Pounder se ponořil do úvah.

Tlumočník skončil lakonickým konstatováním:

„Rhodanovo tvrzení, že na Měsíci objevil techniku bez pánů, bylo tímto vyvráceno. Mimoto nikdo nedokáže bez cizího vysvětlení rázem ovládat naprosto cizí techniku. Přínejmenším zapnutí energetického ochranného štítu vyžaduje mimozemský zásah, protože žádný pozemský inženýr ještě s ničím takovým nepracoval. Počítač odhaduje, že ke zvládnutí podobné techniky bez cizí instruktáže by specializovaný tým pozemšťanů potřeboval dva-tři roky. Inteligenční kvocienty mužů z posádky Stardustu jsou známy. Ani při společné snaze by to nedokázali. Proto počítač se stoprocentní jistotou předpokládá, že Rhodan na Měsíci narazil na mimozemské bytosti. Proto se zdá být vhodné buď zaútočit na mimozemskou základnu na Měsíci, anebo se s ní pokusit vyjednávat.“

Tím zpráva počítače končila.

Mercant pak potřeboval dvě hodiny na to, aby zodpověděl všechny zvědavé otázky přítomných.

Nakonec promluvil Koselov:

„Dejme tomu, že vaše závěry odpovídají pravdě. Počítač doporučuje útok vhodnými prostředky. Máte takové prostředky? Nemusím vám snad zdůrazňovat, že naše atomové zbraně selhaly. Dokonce neumíme proniknout ani Rhodanovým energetickým štítem. Takže co, pane Mercante?“

Křehký mužík se rozhlédl. Pak se bez obvyklého úsměvu zeptal: „Jak daleko jste se svými kosmickými loděmi, Koselove?“

„Naše raketa může odstartovat za týden. Posádka šest mužů, užitná nosnost devadesát dvě tuny.“

Generál Pounder tiše hvízdal. To byla rána! Šest mužů a téměř sto tun! Východní blok byl zase jednou o krok napřed.

„Maršále Lao Lin Lo?“

„My můžeme startovat,“ vysvětloval vrchní velitel asijské kosmické flotily. „Posádka čtyři muži, užitná nosnost padesát osm tun. Závady, které vedly k explozi první lodi, byly odstraněny.“

Mercant si suše odkašlal, než pokračoval: „Lod' Západu bude připravena ke startu také zítra. Jedná se o Stardust dvě. Posádka opět čtyři muži, užitná nosnost šedesát čtyři tuny. Postarejte se, prosím, o brzké setkání raketových expertů. Všechny lodě musejí ze Země odstartovat zároveň a ve stejný okamžik se musejí dostat na oběžnou dráhu kolem Měsíce. Dokážete to?“

„Proč?“ opáčil drsně Koselov. „Proč ten nesmysl? Čím chcete zaútočit? Jestli nahoře mají základnu cizí bytosti, naši piloti tam zažijí nejnejpříjemnější překvapení svého života. Co chcete udělat?“

Mercant měkce odpověděl:

„Především se musíte postarat, aby lodě byly řízeny ručně. Předali jsme vám podklady přesných zaměřovačů. Neznámý objekt se musí nacházet v úzce ohraničeném území na odvrácené straně poblíž jižního pólu. Ještě dostanete naše přesné souřadnice. My víme naprosto exaktně, kde naše lod' nouzově přistála. Cizinci se mohou nacházet pouze tam. Jste připraveni jít ruku v ruce se Západem?“

Trvalo další dvě hodiny, než byla ujasněna i tato otázka a pak písemně stvrzena formou koaliční dohody. Nakonec Allan D. Mercant rozehrál svůj největší triumf.

„Ptali jste se na to, čím? Dávejte pozor. Prosím...“

Tentokrát zapnul obrazovku technický důstojník ministerstva obrany.

Objevila se na ní malá pevnina uprostřed moře. Vtom se na ni snesl rozžhavený plynový míč. K nebi se vznesl zuřící sloupec rozpoutaných živlů...

„Poslední pokus Západu,“ vysvětloval Mercant. „Fúzní bomba. Sto megatun. Teprve před třemi měsíci se podařilo vyvinout princip chladného dělení jádra. Stačí nám tedy chemická roznětka a řetězová

reakce se rozběhne. Volné neutrony už nepotřebujeme. Nová bomba je za čtrnáct dní připravena k nasazení. Připravte své vlády na to, že každá měsíční raketa ponese jednu tuto bombu. Prozatím jsme se rozhodli nenasazovat ji proti Rhodanovi. Zničíme-li toho, kdo mu kryje záda, vzdá se nám pak sám. Ještě nějaké dotazy?“

Ano, měli. Nakonec se shodli na jednom: ještě nikdy předtím nevyložily mocnosti Východu a Západu své trumfy tak otevřeně na stůl.

Vysoký blondák pozorně sledoval reakce nejmocnějších mužů světa.

Po skončení konference požádal o to, aby byl jako zvláštní pozorovatel a spojový důstojník IIA poslán do Číny.

Allan D. Mercant svolil. Když dlouhán odcházel, cítil v zádech pohledy svého nejvyššího nadřízeného. Ne nadarmo patřil k jeho nejlepším agentům...

Venku duněly motory strategických bombardérů.

Allan D. Mercant byl s vývojem událostí spokojen. Říkalo se o něm, že má mimořádně vyvinutý mozek. To byla realita, na kterou mnozí návštěvníci hlavního stanu pozapomněli. Jenom jeden muž na to myslel. A tato myšlenka se mu stala pramenem stálého neklidu.

„Kostky jsou vrženy,“ zašeptal Mercant.

Štíhlý důstojník s hodnostním označením generálporučíka prudce připažil.

Téměř ve stejný okamžik propuklo peklo. Nejtěžší kalibry a raketové baterie zahájily palbu z téměř 6 000 děl.

Takovou bubnovou palbu dějiny pozemských válek ještě neviděly. Přitom cíl střel nebyl větší než obyčejná větší zahrada u domu.

Hlavní stan velícího generála ležel na vyvýšenině, 23 kilometrů od Rhodanova energetického štítu. Palebná stanoviště stála dále severněji. Nejtěžší baterie byly od Rhodana vzdáleny 30 kilometrů. Nyní byla nasazována i konvenční děla.

Po stavu beztlíže, kterého se báli, nebylo ani známky.

Takže generál Tai Tiang vydal nový rozkaz.

Důstojníci jeho štábu napjatě sledovali cíl. Byli mezi nimi i vědci a odborníci na zbrojení. Na cíl dopadaly projektily silou milionů tun. Jenom spontánní tlakové vlny by stačily srovnat se zemí malé pohoří.

Dívali se čtvrt hodiny, aniž by mezi sebou prohodili jediné slovo. Z této vzdálenosti se cílové území podobalo světlé skvrně velikosti dlaně, z níž neustále vyšlehávaly zářivé záblesky.

Energetický ochranný zvon, který za normálních okolností nebylo vidět, nyní nazelenale zářil.

Jinak se s ním nic nestalo. Stál tam a svítil do noci.

„Nejsilnější pevnosti světa by to zbořilo a proměnilo v prach,“ zuřil Tai Tiang. „Jaké to tam mají stroje? Jak je možné ubránit se takovému ostřelování? Jako bychom házeli skleněné kuličky proti ocelové zdi. Jak je to možné?“

Štíhlý Čňan se ohlédl. Oči mu hořely. Tai Tiangovi bylo jasné, že zbytečně plýtvají miliardami.

„A pánové vědátoři se halí do bezradného mlčení,“ křičel generál. „Nádhera! Vaši kolegové ze Západu taky asi nemají co říct, že?“

Americké a evropské týmy pozorovatelů dorazily před 14 dny. Delegace Východního bloku prožívala katastrofální porážku asijských sil od samého počátku. Dobrá rada byla drahá.

Jeden z nejslavnějších jaderných fyziků Západu se pokoušel překřičet dunění artilerií. Dařilo se mu to jenom s námahou.

„Pane, nikdy jsme vám netvrdili, že vlastníme kámen mudrců. Naše přírodovědecké poznatky nejsou k ničemu. Radím vám dobře, poraďte se s psychology a lékaři. Jestli se dá něco dělat, pak jenom psychologický nátlak na ty uzavřené osoby.“

„Právě se o to pokoušíme,“ vysvětloval velitel. „Proč myslíte, že pálíme bez přestávky, až málem zavaříme děla? Stejně je mi ale divné, že nedokážete nějak spočítat, kudy na ten zvon. Nějak to přece musí jít. Jestli na to budeme potřebovat dalších patnáct tisíc děl, klidně mi to řekněte!“

Rozpoutala se diskuse.

„Já bych se pod tím zvonom asi zbláznil,“ řekl podsaditý civilista suchými rty. Pohledem hledal v pozorovacím bunkru vysokou postavu muže s blond vlasy.

Muž přistoupil. Když na něj dopadlo světlo lampy, objevila se dokonale kontrolovaná tvář. Podívala se na hodinky.

Vedle něj kdosi škrtl zapalovačem. Poručík Peter Kosnov, speciální agent východní tajné služby, kouřil rychle a nervózně.

Cítil v sobě chaotickou záplavu pocitů. Nebylo nijak jednoduché stát mezi tolika vysokými důstojníky. Normálně se Kosnov o vojáky nestaral, jeho mimořádná zmocnění mu dávala pravomoci, které překračovaly možnosti vysokých generálů, a většinou od něj, obyčejného poručíka, museli vyslechnout rozkazy oni. Tenhle vztah se vcelku nezměnil. Kosnov nadále platil za zástupce mocné organizace.

On sám však věřil, že si každý dobrý pozorovatel musí jeho vnitřního neklidu všimnout. To ho znejistovalo a činilo ho nespokojeným. Bojoval o sebekontrolu, přičemž až trapně pečlivě dával pozor, aby neprobudil žádné podezření.

Zašlápl sotva zapálenou cigaretu. Oharek zhasl. Jenom dlouhánova tvář se zračila ve slabém světle obrazovek.

Kosnov začal o novém příteli pochybovat. Sice si ani na vteřinu nepomyslel, že by kapitán Albrecht Klein, agent IIA, mohl udělat nějakou hloupost, ale u těchhle blondáků člověk nikdy neví.

Kosnov si tlumeně odkašlal. Polohlasá diskuse mezi důstojníky a vědci tvořila vítanou kulisu pro jejich vlastní debatu.

Albrecht Klein odložil dalekohled. Zkušeně si změřil vzrušený dav a ironicky se usmál.

„Přesně dvě hodiny osmnáct minut,“ konstatoval tiše. „Copak je, bratříčku? Tvůj obličej by se vyjímal v muzeu voskových figurín!“

Kosnov zaklel.

„Transportní četa přistála před šesti hodinami na Sibíři. Teď by už vaše měsíční raketa měla mít na palubě jedno krásné západní vajíčko. Něco se mi na tom ale nějak nezdá.“

Klein ztichl. Ještě pozorněji se zahleděl na svého východního kolegu. Kosnov napjatě zíral ke zřetelně rozpoznatelné energetické kopuli.

„Jsou prostě skvělí,“ zašeptal do Kleinova ucha. „Kdyby udělali sebemenší prohřešek proti lidským právům, stal bych se jejich nejzarputilejším nepřítelem. Takhle prostě ale nemůžu a tak mě z toho bolí hlava. Chápeš, kamaráde?“

Klein se suše zasmál.

„Komu to vykládáš? Já jen vím, že zabránili explozím atomových hlavic, když vypukla atomová válka. Víím, že Rhodan nechce upřednostňovat žádnou ze stran. Mám strach, že by to zítra nebo pozítří mohlo být zase jako dřív. Ta strašná nedůvěra a strach z lidí je pryč, protože se objevil nový protivník. Cítíme společné ohrožení, tak táhneme za jeden provaz. Líp, rychleji a mírumilovněji to snad ani nešlo zařídit. Dokud bude Rhodan existovat jako třetí mocnost, budeme tvořit semknutou jednotu. Čím déle vydrží, tím více splyne-me. Jestli to takhle vydrží pár let, vznikne pozemské společenství. Proto nechápu, proč se pořád snažíme Rhodana za každou cenu zničit. Jakmile bude zneškodněn, studená válka začne znovu. Buďme přece upřímní!“

„Jasná a logická úvaha,“ neradostně se zašklebil Kosnov. „Má ale jeden háček! Netušíme, jak se Rhodan časem změní. I on je jenom člověk, i když jsme jím právě teď nadšeni.“

„Jsem jediný člověk, který s ním po přistání mluvil mezi čtyřma očima. Jsem taky jediný člověk, který viděl Cresta. Mezitím se naši nejvyšší shodli, že Rhodan přivezl z Měsíce mimozemšťana. Ale neviděli ho. Já mám prostě pocit, že pro tuhle akci není na Zemi nikdo lepší než Rhodan. Měl by ses rozhodnout, Petře! Vezmi si z nás příklad! Když jsme se před dvěma měsíci potkali poprvé, oba jsme ještě sahalí po zbrani!“

„Rutina - jsme tak vyškoleni,“ opáčil Kosnov.

„No jo, to je fakt. Teď si ale myslím, že bychom měli vykonat něco pro lidstvo a pro naši planetu. K čertu, kam až jsme se to dostali! Neustále žijeme ve strachu ze zítřka! Já prostě nechci, aby se atomová válka zopakovala! Jeden pokus mi stačil. Oukej, víc toho nemám. Řekl jsem ti o výsledku konference v Grónsku. Fúzní bomba je přísně tajná. Tady o ní nikdo neví. Dokonce i generálporučík Ti je příliš malým pánem, aby mu mohlo být svěřeno takové tajemství. To jeho systematické bombardování Rhodanovy pozice je pouhým zastíracím manévrem. Až to bouchne na Měsíci, půjdou Rhodanovi po krku. Číňani budou evakuovat celou provincii. Pak se objeví západní bombardér a shodí vajíčko. Což se mi absolutně nelíbí.“

Kapitán Klein znovu pohlédl na hodinky. Jeho černá kombinéza splývala s tmou v bunkru. Kosnov mlčel a kousal se do spodního rtu. Ještě váhal.

„Moje akce začíná za osm minut. Budeš u toho taky. Ale nejdřív se rozhodni. Tady ještě můžeme nerušeně mluvit.“

Klein se ponořil do tmy. O pár vteřin později salutoval před několika uniformovanými důstojníky tří zúčastněných tajných služeb.

Rozvědku Asijské Federace zastupoval major Butaan, východní tajnou službu plukovník Kalingin a IIA colonel Cretcher.

Společně uskutečnili záměr, jehož praktický význam mělo vykoušet speciální komando východních a západních agentů.

Peter Kosnov se objevil v tlumeném světle. Krátce zamával a něco tiše řekl.

Generál Tai Tiang jim podával ruku. Jeho stisk byl vřelý, pohled černých očí však chladný.

„Držím se dohod. Pokuste se uskutečnit plán tajných služeb. Jestli budete mít úspěch, můžete počítat s naší vděčností. Kdy proniknete do uzavřené zóny?“

„Přesně ve tři hodiny, pane,“ odvětil kapitán Klein. „Chtěli bychom však, abyste velitelům jednotek vydal důrazná upozornění. Netoužíme po tom být zastřeleni vlastními lidmi.“

Čínský generál zkrabatil čelo. Pak se usmál. Pojem vlastní lidé zněl na jeho gusto pořád ještě poněkud zvláště.

„Spolehněte se. Z naší strany nedojde k žádné chybě. Stroj na vás čeká.“

„Je na čase, pane,“ naléhal colonel Cretcher. „Naši lidé se musejí za svítání vrátit.“

„Ještě před východem slunce by měl být navázán kontakt!“ namítal plukovník Kalingin. „Pokud Rhodan zareaguje, budeme moci kolem osmé zastavit palbu!“

„Doufejme!“ zamumlal Tai Tiang. „Pusťte ty demony včas z pytle a dávejte přitom pozor, abyste neinfikovali moje vojáky. O co to vlastně jde?“

„Je to výsledek práce západních vědců, pane,“ řekl Cretcher. „Odpusťte, prosím...“

Klein a Kosnov kráčeli za důstojníky rozvědky dolů. Jedna místnost bunkru byla zařízena jako centrála tajných služeb. Doktor mužům aplikoval poslední injekce.

„Nějaká reakce?“ zjišťoval po chvíli. „Točí se vám hlava? Poruchy rovnováhy? Pocit horka?“

„Nic, doktore,“ opáčil Klein. „Doufejme, že ta věc zabírá. Nechci své spoluobčany obšťastňovat jako opuchlá příšerka.“

„K tomu byste se už ani nedostal,“ vysvětloval bakteriolog s chladnou věcností. „Uměle vypěstované viry se ve zdejších klimatických podmínkách rychle množí. Nebudete mít na práci nic jiného než otevřít ventily. Nevyhnete se přitom mírně syčivému zvuku, ale dávejte pozor... Přestože jste bezvadně očkováni, nestříknete si plazmu do tváře. Nosná masa je plná nejruznějších nejnebezpečnějších mikrobystostí. Víc vám nesmím prozradit.“

„Prostor uvnitř energetického zvonu bude zamořen?“ zeptal se Kosnov hrdelním hlasem.

„Co jste myslel?“ ušklíbl se plukovník Kalingin: „Jestli se vám povede zanést ty mikroorganismy dovnitř, nebude tam za několik hodin žádný život. Pak to tady klidně zabalíme. Proti těmhle virům nezná ani dr. Haggard žádnou protilátku.“

Kapitánovi Kleinovi vyschlo hrdlo, když mu podali malou ocelovou lahvičku, kterou snadno skryl v dlani. Vypadala jako bombička do sifonu, ale nesla v sobě strašlivý vynález biologického vedení boje.

Colonel Cretcher jako by cítil nevoli svého agenta.

„Kleine, do téhle akce vás posílají zástupci lidstva. Zdá se, že k vám Perry Rhodan cítí jakousi důvěru. Už před několika týdny vás pozval k sobě do kopule. Zkuste to znovu. Nalžete mu, že jste proklouzl mezi strážemi, protože jste dostal úkol jednat s ním z pověření mezinárodního odbojového hnutí. Už vás zná, je to vaše velké plus. Až budete uvnitř, nenápadně otevřete bombičku s viry... Cestou si můžete promyslet, co všechno Rhodanovi namluvíte. Pro vás by to neměl být žádný problém. To je všechno.“

Klein suše polkl.

„Ano, pane,“ řekl těžce. „Pane, ta věc mi připadá hodně špinavá. A to už jsem něco zažil.“

„Činnost tajných služeb nebyla nikdy prací v rukavičkách,“ zafrkal Kalingin. „Nechápu, jak vůbec můžete vznášet nějaké námitky, Kleine. Od svých lidí na to nejsme zvyklí.“

Colonel Cretcher pokynul Kleinovi, aby šel. Peter Kosnov se nadále tvářil nezúčastněně.

„Právě!“ zvolal Butaan. Víc toho neřekl, ale Klein nabyl dojmu, že v něm získal nebezpečného nepřítele. Americký biolog pobledl a vysvětloval: „Kapitáne, chápu vaše výčitky svědomí. Buďte proto ujištěni, že jsme nepřivezli naši nejděbelnější zbraň. Tyhle viry sice způsobí celkovou ochablost a opuchlost těla, ale ještě po osm hodin po nakažení je nemocný zaručeně zachráněn, když dostane vakcínu. Bude tedy záležet jen na Perry Rhodanovi, zda uposlechne naše výzvy a opustí během osmi hodin obklíčenou zónu. Mně se to zdá být velmi humánní.“

Klein neodpověděl. Bylo by to nejen zbytečné, ale hlavně nebezpečné. Major Asijské federace si ho měřil s velkou nedůvěrou. Než oba agenti odešli, Butaan významně řekl: „Poručík Li Čaj Tung čeká v letounu. Klademe důraz na to, aby se na zvláštním úkole podílel podstatnou měrou. Je to jasné, kapitáne Kleine?“

Blondýn shlédl na malého Malajce.

„Jasně, pane!“ odvětil chladně. „Nechápu, proč by se Li Čaj Tung neměl akce účastnit.“

„Velmi správně,“ usmál se Butaan. „Pak vám přeji hodně štěstí. Vaším úkolem je otevřít ty lahvičky. Nic víc, nic méně.“

Klein pochopil.

Butaan mu v podstatě řekl, že v případě nutnosti je jejich povinností položit své životy...

Vyšli o několik minut později. Když opouštěli hlubinný bunkr, přivítal je pekelný rachot dělostřeleckých baterií.

Před bunkrem čekal rychlý vrtulník s poručíkem Tungem u řízení. Taky už dostal svou injekci. Plán jim ukládal proniknout až k ochrannému štítu a tam se pomocí malé, přenosné vysílačky spojit s Rhodanem.

Nikdo však netušil, že ti tři muži ve vrtulníku nezastávají stejné stanovisko jako jejich velení. V tomto ohledu měla mezinárodní speciální jednotka zájem na zachování míru na Zemi.

Američan, Rus a Číňan se vznesli k nebi.

Když obletěli cílové území, Li Tung se zeptal: „Jste v pořádku? Je vám jasné, že právě riskujeme naše krásné hlavičky?“

Kosnov se zašklebil. Místo odpovědi se obrátil přímo na Kleina: „A teď upřímně, bratříčku! Jak to bylo s tvým všemocným šéfem? Ten nápad s virama byl přece tvůj, že?“

Klein přikývl. Mírně pobledl. Začínal být poněkud neklidný. Stísnně řekl: „Allan D. Mercant je vynikající člověk, ale nikdo nikdy neví, co se odehrává v jeho hlavě. Jeho činy se nedají odhadnout. Tvrdí se, že je to mutant s mimořádnými duševními schopnostmi.“

„V atomovém věku je něco takového docela dobře možné.“

„Jistě, ale Mercant je příliš starý, než aby jeho rodiče mohli být nějak ovlivněni vlivy radioaktivity. Jestliže je mimořádný, pak příčiny leží asi někde jinde. Přirození mutantů existovali ve všech dobách.“

„Ale proč jsi teda tak nervózní? Nechal tě jít, co?“

„To nechal!“ dutě potvrdil Klein. „Obstaral biologickou bojovou látku. Ale při rozloučení jsem měl dojem, že mi vidí až na dno duše. Choval se jako otec, který předem odhadl, co má jeho synáček za lubem, ale který dělá, jako by o tom nic nevěděl. Je to zvláštní pocit, to vám řeknu.“

Muži zmlkli. Kosnov zamáčkl cigaretu a chladně dodal:

„Jsou tu dvě možnosti. Jestli tě prokoukl a nic nenamítal, pak zřejmě souhlasí s Rhodanem. Možná je mu taky jasné, že se Rhodan ze všech sil snaží na světě zachovat mír. Bylo by totiž zvláštní, kdyby muž s Mercantovými kvalitami něco takového nepochopil. Jestli tě ale neprokoukl, maluješ čerta na zeď. Jdeme na to! Li, naznač pozemským silám, že přistáváme, nebo nás rozbijí na padrť.“

Tak začala značně podivná akce tří mužů, kteří v hloubi duše nesouhlasili s rozhodnutími svých nadřízených.

Kapitán Klein si hrál s biologickou bombičkou. „Krásný vynález, že? Moc krásně jsme to vynalezli.“

„Uklidni se,“ vysmíval se Kosnov. „Podobné věcičky máme taky. Myslím, že je ale nejvyšší čas, abychom tyhle žertíky jednou provždy zrušili... I když naše ideologické názory zřejmě budou vyžadovat jistý čas věnovaný diskusím.“

„Naštěstí nemá tvoje ideologie nic proti zájmům zachování míru,“ kousavě poznamenal Klein. „Není vůlí stvořitele, aby proti sobě štvál blázny s ideologicky rozdílnými názory a říkal jim, aby se vzájemně rozsekali na kusy jenom proto, že se jednomu nelíbí názor druhého.“

Pod energetickým ochranným zvonem vládla mizerná nálada. Muži se sluchátky na uších tušili, že se blíží katastrofa.

Reginald Bull se v náhlém záchvatu vzteku snažil ovlivnit střílející jednotky pomocí psychozářiče, ale ukázalo se, že je to marné.

Neutralizátor gravitace to taky nedokázal. V okruhu dosažitelnosti jeho vlivu široko daleko nic nebylo.

Dokonce ani projektily a rakety, dopadající na štít, nebylo možno ovlivnit. Jakmile zapnuli antigrav, dělostřelci jen změnili zaměření podle předem vypočítaných tabulek.

Hodinu po zahájení kanonády byly otřesy půdy téměř nesnesitelné. Arkonidský reaktor se zbarvil domodra.

Rhodan měl dojem, že přístroji vadí ty otřesy půdy.

Přimhouřenýma očima pozoroval neuvěřitelný ohňostroj na východ od své pozice... Lidský mozek tady zklamal. Nedalo se odhadnout, jak dlouho ochranný štít vydrží. Jeho zneklidňující světelné reakce nemusely znamenat nic zlého, ale to Rhodan nevěděl.

Stejně tak mohla ta modrá barva znamenat přetížení.

Navíc se dělostřelci začali strefovat do jednoho místa. Rhodan se sám sebe ptal, jestli to dělají úmyslně, a pak usoudil, že ano. Protivník zareagoval rychle a chytře, o tom nebylo pochyb!

Ochranný štít se chvěl a pořád ještě rezonoval jako zvon. Kdyby na palubě neměli absorbéry hluku, přinejmenším malý doktor Manoli by to zřejmě dávno odnesl na zdraví.

Bully a Rhodan se zatím jen zamračeně ušklíbali. Věděli, že bez pomoci zvenčí jsou odsouzeni.

Těsně před třetí hodinou ráno se Rhodan začal obávat prolomení ochranného štítu. Stál nad zásobovacím agregátem a napjatě sledo-

val, jak mění barvy. Hluk dopadajících a explodujících střel přehlušil vše.

Zářivky ve stanu už dávno vinou vibrací praskly. V tomto ohledu štít neposkytoval žádnou dobrou ochranu.

Aby měli aspoň nějaké světlo, rozvěsili několik kapesních svítilen. Především v provizorní ordinaci bylo zapotřebí osvětlení.

Mimozemšťan Crest právě prodělával krizi.

Když začala bubnová kanonáda, probudila dr. Haggarda z hlubokého spánku. V tu dobu se o pacienta zrovna staral dr. Manoli.

Crestův neuvěřitelný krevní oběh očividně zpracoval i druhou injekci. Bylo zjištěno, že symptomy leukémie zcela zmizely. Krevní obraz byl dokonalý, mimozemšťan se však nadále nacházel v hlubokém bezvědomí.

Rhodan tiše odstoupil od reaktoru. Vypadalo to, jako by se obával, že tento mimozemský přístroj vybuchne.

Reginald Bull seděl před obrazovkami na palubě Stardustu.

Jednalo se o vysoce kvalitní přístroje, výsledky pozemského výzkumu. Byly zkonstruovány tak, aby snesly i nejtěžší otřesy a vibrace při startu a vypadalo to, že proto i nyní snášely nepříjemné vlivy kanonády bez závad.

Na obrazovce radaru se snadno daly odečíst pozice protivníka. Infračervené zaměřovače zase dokázaly přenášet reliéfní zobrazení pozice střelců za řekou. Varovná automatika pracovala bezvadně.

Zóna v okruhu 20 kilometrů byla zcela prázdná. Tam se nepohnulo nic, co by zaměřovače mohly zachytit a zasáhnout arkonidskými zbraněmi.

Perry Rhodan zvolna přistoupil k Bullovi. Zase jednou se očima vpil do obrazovek. Bully měl takřka celou tvář zakrytou sluchátky. Jenom oči bystře hleděly z ochranného zařízení, z něhož ke krku vybíhal maličký mikrofon – jediná možnost, jak se dorozumět.

Rhodan zapnul spojení a ihned zaslechl Bullovo rychlé oddechování.

„Už jen pár hodin a reaktor nám exploduje,“ hlesl Rhodan. „Jsi stejného názoru?“

Bully se otočil. „No a?“

„Rozumný člověk by neměl ani od neuvěřitelných výsledků mimozemské techniky očekávat zázraky. Každý stroj má své hranice výkonnosti a může se pokazit,“ usmál se. „A přesně to nás čeká. Ale je tu ještě něco.“

Bull prohledával západní část obklíčeného území. Jemné infra-zaměřovače ukazovaly dokonce i žhnoucí oharky cigaret asijských vojáků...

„Je tu ještě něco,“ zopakoval Rhodan zamyšleně. „Ještě několik hodin na nás budou bubnovat a doufat, že se zvon prolomí. Zároveň je jim jasné, že naše nervy tohle vypětí nemohou dlouho vydržet. Jediný, kdo nám v této situaci může pomoci a dodat odvahy, je Crest. Ten však leží v hlubokém bezvědomí, což pro nás znamená totéž co zánik. Protože jestli reaktor vybuchne, bude pozdě. Nacházíme se před kapitulací, je vám to jasné?“

Bully strnule zíral na obrazovku. Další otřesy půdy rozhoupaly svítlny. Stíny na stěnách se rozpohybovaly a probouzely černou fantazii.

Za závěsem se pohnuly i stíny ošetřujících lékařů.

Bully se tam na okamžik podíval. Crest stále ležel bez hnutí na lůžku. Některé z přístrojů se staly nepoužitelnými. Proto museli doktoři osobně kontrolovat tlak krve a další hodnoty. Byla to tvrdá a zodpovědná práce...

„Úplně jasné,“ odpověděl Bully. „Crest by se měl vzbudit... Jiná možnost není... Nebo...,“ zakřenil se. „Nebo znovu zavolám Thoru. Poslední apelace na její rozum vyšla naprázdno, že ano?! Možná, že teď pochopí, jak vážná je situace.“

„Taky jsem si to myslel,“ odvětil Rhodan. „Ale je tu ještě něco. Ta krásná arkonidská vysílačka před chvílí vypustila duši. Jsme odříznuti. Nebo myslíš, že bys ji dokázal opravit?“

Reginald Bull strnul. Vosková barva jeho tváře mluvila sama za sebe. Celá akce stála krátce před neslavným koncem. Nicméně Bull zareagoval rychle. Bez projevů paniky, která ho zachvacovala, klidně opáčil: „To se dalo čekat. To uměle vyvolávané zemětřesení je účinné. Oukej, jejich vysílačka tedy nefunguje. Kdy myslíš, že si toho Thora všimne?“

„Při dalším sjednaném termínu hlášení. Jestli se jí do osmi neozveme, měla by zasáhnout.“

Bully starostlivě shlížel na kamennou tvář svého bývalého velitele.

„Co to znamená?“ zeptal se Bull.

„Přestože Crest zařadil naši civilizaci na stupeň D, a tudíž podle kosmického zákona na úroveň, na které je Arkonidům dovoleno navazovat s námi kontakt, Thora nás neustále odmítá pokládat za rovnocenné partnery. Jestliže jí neodpovíme, snadno zjistí, že se nacházíme pod palbou a že by se mohlo něco stát Crestovi. Snad pak přestane nosit nos nahoru... Oukej, uvidíme. Takže co, zkusíš to s tím arkonidským přístrojem?“

„To se spíš posadím holým zadkem na rozpálená kamna,“ procedil Bull mezi zuby. „Vždyť tomu vůbec nerozumím. Neopravil bych v tom ani povolený šroubek, jestli tam vůbec nějaký je... Zkoušel jsem se podívat dovnitř, ale nedostal jsem se do toho. Ta krabička vypadá jako udělaná z jednoho odlitku, žádné spáry, žádné spoje, nýty ani šrouby, nic. Patrně to samozřejmě půjde otevřít, ale neptej se mě, jak.“

„Takže nic?“ ujišťoval se Rhodan.

Bully zavrtěl hlavou. Rhodan pak pokračoval: „Je ti jasné, že nikdy nehodlám vystavit lidstvo zlosti velitelky Thory?“

Bull nic neříkal. Věděl to.

„Fajn, takže se mnou souhlasíš.“

„Měl by ses pokusit najít způsob, jak se s ní dorozumět,“ zapřísahal ho Bully. „Jestli to máme vzdát, pak bychom se měli postarat aspoň o to, aby si odvezla Cresta.“

„Taky si myslím,“ přitakal Rhodan. „Jestli se Crest během následujících osmi hodin neprobudí, pošlu jí přes velkou vysílačku Nevada Fieldu zprávu. Pokud je Allan D. Mercant tak mazaný, jak se o něm říká, vyjde mi vstříc. Měl by pochopit, že Crest patří lidstvu. Žádný jednotlivec na něj nemá právo. Thora má tu moc vysvobodit Cresta z jakéhokoliv zajetí. Co by nám pak hrozilo, je snad jasné.“

„Pokus se,“ šeptal Bully. „Panebože - pokus se o to! Je nevypočitatelná!“

Rhodan vypnul spojení. Bullovo horečnaté oddechování ztichlo.

Kolem třetí pak Rhodan opatrně vstoupil do ošetrovny. Crestova tvář byla zcela pokryta kapičkami potu. Ležel bez hnutí na lůžku.

Dr. Haggard se ohlédl a zapnul vysílačku ve sluchátkách.

„Jaká je situace, doktore?“ ozvalo se. „Mluvte otevřeně. Jsme v koncích. Reaktor nabírá podezřelé zbarvení a spojení s Thorou bylo přerušeno. Takže jak to vypadá?“

Haggard se tvářil jako člověk, který zapomněl nervy doma.

„Crest ty injekce snesl docela dobře. Sérum působí, leukémie může být považována za vyléčenou. Krevní oběh má absolutně stabilní, srdce pracuje dokonale. Krevní obraz nedává žádné záminky k nespokojenosti. Ale při nejlepší vůli vám nedokážu říct, proč se neprobouzí.“

„On se musí probudit, pochopte!“ naléhal Rhodan. „Do osmi hodin musí být natolik aktivní, aby nás mohl alespoň poučit o jistých věcech. Pokud neodpovím na Thořino volání, můžeme tu zažít peklo!“

„Proč konečně nepřiletí na některém z těch jejich zázračných člunů?“ vyjel doktor. „Pro ni by přece mělo být maličností nás tady z toho dostat. Její chování považuji za mimořádně podivné. Odevzdá nám na smrt nemocného druha, ale nehne prstem, aby přispěla k jeho doléčení. Přitom by měla dělat vše, co je v jejích silách!“

„Neznáte mentalitu těchhle mimozemšťanů, doktore,“ namítal Rhodan. „Thora uznává zákony a kodexy, o kterých vůbec nic nevíme. Podle těchto zákonů jsme nevyvinutí a jako s takovými je jí zakázáno s námi hovořit a navazovat kontakt. Mohla by za to být potrestána. To jen díky Crestovi jsme byli povzneseni na vyšší úroveň, na níž s námi mimozemšťané už smějí mluvit, ale Thora se s tímto faktem patrně ještě nedokázala vypořádat.“

„Měla by výchovu a zákony doplnit logikou,“ poznamenal doktor. „Jestliže jsem v nouzi, sahám i po stěblu.“

„To udělala tím, že nám svěřila Cresta. Zabránila atomové válce a na Sahaře vytvořila novou sopku. Vše jenom proto, aby Crestovi zajistila bezpečné místo na Zemi.“

Rhodanovy oči vypadaly jako kousky ledu. Haggard náhle pochopil, jaká sugestivní síla z něj vyzařuje.

Slabě přitakal. „Co chcete dělat, majore?“

„Neříkejte mi tak. Zachráním, co se zachránit dá. Jestli se Crest do osmi neprobudí, aby obnovil spojení s Thorou, budu kapitulovat. Pořád ještě znám páčku, pomocí níž lze vypnout energetický štít. Aspoň něco, ne?“

Hořce se rozesmál a pak pokračoval:

„Doktore, Thora má k dispozici vynikající přístroje. Jakmile naváže spojení, podívá se na nás. Má k tomu možnosti. Jestli bude v tu dobu bubnová palba pokračovat, bude mít důvod považovat nás za ohrožené, pokud ne za mrtvé. Pak Země prožije strašlivou pomstu. Já se prostě musím postarat, aby kolem osmé ta kanonáda utichla. Je to naše poslední šance, jak zabránit rozezlené ženě v impulzivním jednání. Ta nám svůj záchranný člun pošle jenom v krajním případě. Spíše ho však nepošle. Mé řešení je kompromis. Mnohem lepší by bylo, kdybyste do osmi hodin Cresta přivedl k vědomí. Vysílačka je možná jenom lehce poškozena. On bude umět navázat spojení s Thorou. Pokuste se tedy... Moje východisko se totiž podobá zoufalému kroku... I když vyzvu Číňany, aby zastavili palbu, kdo ví, co udělají, až vypnu ochranný štít?“

Rhodan pokrčil rameny. Haggard sklopil zrak. Déle už se nedokázal dívat Rhodanovi do očí.

„Co požadujete?“ suše polkl doktor.

„Moc toho není. Jestli si myslíte, že je Crestův krevní oběh tak úžasně stabilní, dejte mu nějaký povzbuzující prostředek. Vzbud'te ho.“

Haggard přemýšlel.

„Riskuju tím ale všechno, víte to?“

„Neriskujete víc, než už jste riskoval. Jestliže jeho organismus snesl vaše sérum, snese i povzbuzující prostředek. Aktivujte jeho tělo. Nějak se přece probudit musí, ne? Takže co?“

„Dám mu jenom takovou dávku, jaká by neuškodila ani dítěti,“ řekl Haggard. „Víc ale ne! Ani kapku!“

„Snad to postačí,“ přitakal Rhodan.

Vtom se zamračil, tasil zbraň a otočil se, protože ho cosi praštilo do zad.

Pak na zemi spatřil poskakující konzervu...

Zvedl hlavu a spatřil zuřivě mávajícího Bullyho. Jakmile si zapnul sluchátka, uslyšel jeho křik:

„Chlape, ty máš nějakou ochranu i na zádech, ne? Tohle byla už třetí piksla. Zaměřovač! Docela jasně ukazuje, že se k nám po zemi blíží tři malé body. Rychlost pět kilometrů v hodině. Pravděpodobně tři osoby...“

Rhodan odběhl do velínu lodi.

Ano, byly to tři osoby, o tom nebylo pochyb.

Došly až ke štítu.

„Že by ho chtěli prorazit hlavami?“ ozval se Bully. „Divné, že?“

Rhodan se vrátil k arkonidskému reaktoru. Pohnul jistou páčkou a umožnil tak průchodnost štítem pro ultrakrátké rádiové vlny. Pak se rychle vrátil do velínu.

Zablikala červená kontrolka.

Ozval se akustický varovný signál.

Řvoucí detonace neznaly slitování.

Ve sluchátkách se ozvalo:

„Kapitán Albrecht Klein pro majora Perryho Rhodana! Nestřílet! Přicházím se dvěma kolegy. Znáte mě jako poručíka Kleina, mezinárodní rozvědka. Vysílám nejmenší silou. Přijďte až na hranici štítu. Musím s vámi mluvit. Nestřílet. Čekáme.“

„Klein?“ poznamenal Bully. „Není to ten chlapík, cos ho tak lehkomyšlně nechal projít štítem? Viděl Cresta, že? To se mi nelíbí...“

„Mně se líbil. Vezmu si jeden z vozů. Počkej tady. Až uslyšíš heslo velká prohra uvolníš ve štítu prostor tři krát tři metry v místě, kde jsou ti tři. Na tři vteřiny, jasný? Už jsem to tady nastavil...“

„Ty ses zbláznil! Jestli na nás tou dírou pošlou raketu, pak bude po všem. Klein může mít pod kombinézou naváděcí přístroj. Tyhle triky známe, kamaráde. Býval jsem přece zpravodajským důstojníkem. Já to neotevřu.“

Jeho pohled byl odhodlaný. Ale když se podíval na Rhodana, musel svěsit hlavu.

„Oukej, takže heslo zní - velká prohra.“

Rhodan šel. Přes rameno si přehodil automat s malými raketo-
nými střelami. Ale ještě nebezpečnější byla stříbrná hůlka v jeho dla-

ni. Arkonidský psychozářič uměl být na krátkou vzdálenost překvapivě účinný.

Rhodan nemínil nic riskovat.

Bull se za ním díval a tiše klel. Jak ho mohl tak rychle přimět k poslušnosti? Jak?

Divil se tomu ještě i ve chvíli, kdy Rhodan zastavil u energetické stěny. Stalo se to přesně ve 3 hodiny a 22 minuty.

Rhodanova ruka s psychozářičem se zvedla směrem ke třem postavám v černých overalech, přitisknutým k zemi.

„Vstaňte,“ řekl Rhodan.

Bylo to riziko a bylo ještě větší než start první měsíční rakety se čtyřmi lidmi na palubě.

Tenkrát bylo alespoň jasné, že druhý a třetí stupeň lodi, poháněný na principu jaderné energie, budou skutečně fungovat.

To se však nyní změnilo. Přesná měření zjistila, že arkonidský antineutronový štít, který zabránil explozím jaderných zbraní, obklopuje Zemi do výše 120 kilometrů.

To znamenalo, že proces běžného štěpení jádra nebyl do této výšky možný. Tím pro americké kosmické experty vyvstala neobyčejná otázka, kterou museli co nejrychleji za pomoci dostupných prostředků zodpovědět.

Loď Stardust II dostala jiný druhý stupeň. Chemické procesy nemohly být antineutronovým štítem ovlivněny.

Pak bylo nutno spočítat, zda výkon druhého stupně vystačí, aby dostal loď do výšky 120 kilometrů.

Druhý stupeň ve výpočtech obstál.

Ověřený třetí stupeň pak už mohl bez problémů pracovat tak, jak byli zvyklí. Jeho energie dostatečně vystačila k doletu na Měsíc i na návrat.

O přistání však nepadlo ani slovo. Hovořilo se o oběžné dráze kolem Měsíce, která přirozeně vyžadovala mnohem méně energie než přistání a startovní manévr z oběžnice Země.

Přesně 16 hodin před zahájením soustředěné bubnové palby na jediný bod energetického štítu vydal generál Pounder osobně rozkaz ke startu Stardustu II.

Loď se vydala na cestu do nebe nad Nevadou.

Velitelem „ozbrojené měsíční expedice“ se stal nadporučík Michael Freyt, pilot US Space Force. Namísto palubního lékaře letěl s lodí zbrojařský odborník z Departement of Space.

Zbrojním důstojníkem na palubě byl kapitán Rod Nyssen: muž, který osobně zažil zkoušku nové fúzní bomby. Protože měl zkušenosti i s kosmickými lety, byl urychleně vybrán a poslán do akce.

Po zdařilém startu se loď zbavila prvního stupně. Druhý stupeň fungoval, jak se čekalo, protože tento druh pohonu se používal už dříve, ale ještě nikdy nevynesl z atmosféry takovou hmotnost!

Generál Pounder stál bez hnutí vedle centrálního počítače. Vše probíhalo stejně jako při startu lodi Stardust, která nyní odpočívala v poušti Gobi jako nějaký vrak.

Ještě bylo vidět žhavý konec rakety. Pak se ozval plechový hlas počítače:

„Druhý stupeň vyhoří za osm vteřin, oddělení připraveno.“

Potom se přihlásil kapitán lodi Freyt. Vypadal velmi unaveně. Druhý stupeň dostal loď do přetížení 11,6 g.

„Freyt pro pozemskou kontrolu - na palubě všichni v pořádku,“ zachrastilo z reproduktorů. „Zážehový impuls vyslán, automat ho předá v pravou chvíli.“

„Zážeh - už proběhl zážeh?“ rychle opáčil Pounder a pozorně sledoval infrazaměrovače, na kterých se měl objevit zážeh třetího stupně.

„Nic!“ zaúpěl vedoucí inženýr. „Ještě jsou v antizóně. Nic!“

„Stav beztlíže trvá, motory stojí,“ ozval se do tísňového ticha Freyt. „Prosím o kontrolní výpočet mé pozice, stupeň stoupání a sílu gravitace!“

Muži v letové centrále se okamžitě pustili do práce. Za několik minut byli hotovi.

Loď se musela bezesporu každou chvíli octnout venku z antineutronového pole.

Napjatě se čekalo. Všecko, naprosto všecko záviselo nyní na tom, zda se podaří zažehnout chemickojaderný pohon...

Nadporučík Freyt odesílal páté hlášení a vtom jeho hlas překrylo temné dunění. Ve výšce 121 kilometrů došlo k zážehu motorů.

Na obrazovkách infrazaměřovačů to bylo okamžitě vidět.

Zanedlouho nato loď zachytilo dálkové navádění ze Země a naměřovalo ji v žádaném kurzu.

Od této chvíle bylo jasné, že se experiment v podobě druhého stupně podařil. První raketa s útočníky na palubě opustila zemskou atmosféru.

Deset vteřin po obdržení zakódované zprávy o úspěchu stiskl osobně maršál Petronský tlačítko startu lodi východního bloku. Obrovská raketa se vznesla k nebi nad Sibiří. I ona vezla čtyři muže. Jeden z nich teprve před několika hodinami dorazil z Ameriky. Mocná fúzní bomba odpočívala na speciálních nosičích jako jediné zavazadlo v nákladním prostoru.

I tato loď se úspěšně vymanila z pozemské atmosféry.

Američan na její palubě měl za úkol pouze vyslat na cestu strašlivou bombu. Kdyby se loď nedostala z dosahu atmosféry nebo se zřítíla, bomba byla zabezpečena, aby nevybuchla.

Ale k žádné závadě nedošlo.

Ani při startu třetí rakety z raketodromu Asijské Federace nedošlo k závadám. I ona vezla Američana a americkou bombu...

Všechny tři rakety se octly ve svém živlu.

Vzniklý časový odstup mezi loděmi se nyní stal předmětem vyrovnávání pomocí počítače tak, aby posléze všechny lodě letěly společně a společně na předepsané dráze obíhaly Měsíc.

Asijská loď byla kontrolována z americké základny, loď východního bloku byla řízena z bezvadně vybaveného kosmodromu východního bloku.

Poprvé v dějinách lidstva došlo k výměně zkušeností před, při a po startu, a tři oheň chrlící konstrukce se řítily do černé prázdnoty.

Generál Pounder se teprve po několika hodinách na chvíli odvrátil od obrazovek. Americký satelit plně stvrdil, že se všechny tři lodě nacházejí v bezchybném kurzu.

„Vzbud'te mě za pět hodin,“ hlesl Pounder. „Za pět hodin, Maurici, tedy nikoli za šest ani za sedm!“

Šéf štábu plukovník Maurice mlčky přítakal. Když generál odcházel, starostlivě za ním hleděl. Poslední dny měl Pounder svěšená ramena, jako by nesl obrovskou tíhu.

Chování svého nejlepšího pilota patrně nikdy nepřekousne. Major Rhodan byl pro generála něčím jako synem.

Když zmizel za těžkými dveřmi bunkru, vynořil se Allan D. Mercant. Všemocný šéf mezinárodní rozvědky se během startu generálovi vyhýbal.

I nyní se tento podivný mužík usmíval.

„Jste pilný a spolehlivý důstojník,“ konstatoval zamyšleně. „Víte, Maurici, že Pounder vydal rozhodující rozkaz k útoku jen s velkou nevolí?“

Maurice sklopil zrak. Pohled šéfa rozvědky mu nesešel. Opatrně uhnul: „Za určitých okolností je to možné, pane. Koneckonců to byl generál, kdo za neuvěřitelně složitých podmínek vyslal Stardust na cestu. Teď musela odstartovat sesterská loď, ale tentokrát za ničivým účelem. Mám z celé té věci nedobrý pocit, pane.“

Mercantovy oči se zúžily.

„Proč? Bojíte se technických závad? Myslíte si, že naše fúzní bomba neexploduje? Mluvte otevřeně, prosím vás o to.“

Maurice se nedokázal rozhodnout. Allan D. Mercant byl zvláštní brouk...

„Nic takového, pane. Loď doletí na Měsíc a shodí bomby, které tam pak budou explodovat. Zvláštním způsobem mě však překvapilo, že třetí mocnost nepodnikla nic proti startu těchto raket. Buď na ně chce zaútočit později, nebo...“

„...nebo?“

„...nebo nás mají za hloupé poloopice, které jim nemohou ublížit. Promiňte mi ten výraz, pane.“

„Umíte myslet, chlapče,“ odvětil Mercant. „Divil byste se, kdybych vám řekl, že jsem na totéž přišel už před časem?“

Ne, plukovník Maurice se nedivil. Allan D. Mercant byl mužem, který předvídá věci daleko dříve než ostatní lidé.

Šéf západní rozvědky se ztratil stejně rychle, jako přišel. Nikdo si nevšiml skrytého výrazu obav v jeho tváři. Allan D. Mercant měl taky ten zvláštní pocit...

Tři pozemské lodě se konstantní rychlostí řítily kosmem. Dle propočtů se na oběžnou dráhu kolem Měsíce měly dostat za 15 hodin.

Pak to ale už bude vážné. Allan D. Mercant byl rozhodnut, že rozhodující okamžiky prožije na satelitu mimo Zemi. O deset minut později odstartoval na palubě transportní lodě typu Pluto-D, která disponovala čistě chemickým pohonem.

Heslo velká prohra padlo po několika minutách. Reginald Bull uposlechl rozkaz a otevřel vstup pod štít. Tři cizí postavy bleskurychle vklouzly dovnitř.

Kapitán Klein nikdy předtím neutíkal tak rychle. Proletěl otvorem jako šílenec...

Vzpřímená Rhodanova postava vypadala ve tmě a řevu zbraní tak tajuplně, že Kosnov bezděčně sáhl po zbrani.

Ale ze stříbrné hůlky, kterou Rhodan držel v ruce, se zajiskřilo, a Kosnov strnul. Poslušně následoval výzvu a nedokázal se jí nijak vzepřít.

„Zůstat stát, ničeho se nedotýkat, nic nedělat.“

To bylo všecko.

Perry Rhodan už nevypadal jako muž, který před několika týdny přistál na Zemi. Starosti, obavy a bolest poznamenaly jeho tvář. Chvějící se rty naznačovaly, že je na konci s psychickými silami.

Klein se omámeně rozhlížel. Nikdy v životě by neřekl, že by nárazy explozí mohly mít takový účinek. Energetický štít duněl jako zvon.

I čínský rozvědčík byl ochromen psychozářičem.

Jenom Albrecht Klein si zachovával jasný rozum. Zato však musel hledět do ústí hlavně raketového samopalů. Raději zvedl ruce nad hlavu. Bezděčně si uvědomil, že pod štítem vládne takový hluk, že s Rhodanem není možné mluvit normálním způsobem.

Klein za chvíli řídil vozidlo. Teprve ve stanu obdržel sluchátkovou přilbu a zapnul vysílačku.

Venku palba neustávala. V hlavním stanu generálporučíka Tai Tianga vládla nervózní atmosféra. Tři vysocí důstojníci tajných služeb vypočítávali šance svých agentů. Pokud by se podařilo rozstříknout obsah alespoň jedné bombičky, byl osud třetí mocnosti zpečetěn.

Kapitán Klein se pozorně rozhlížel. Neunikl mu ani nebezpečně zářící reaktor, ani stíny lékařů za závěsem.

Pak zaznamenal poněkud nervózní a křečovitý výraz v Rhodanově tváři. Proto neotálel, polkl a řekl: „Děkujeme, pane. Ještě než se začnete ptát, sáhněte si do kapes našich kombinéz. Najdete u každého jednu malou bombičku. Dostali jsme oficiální rozkazy rozptýlit obsah těchto bombiček tady pod štítem.“

Bullym to trhlo. V ruce svíral pistoli a prst měl na spoušti. Rhodan setrval ve strnulém postoji. Jenom oči se mu proměnily, zdálo se, jako by Kleina rentgenoval.

„Ve vnitřních kapsách,“ zopakoval Klein unaveně. „Tak do toho. Nesmíme ztrácet čas. Kdyby tohle věděli naši velitelé, asi by bylo lepší, kdybychom tady zůstali.“

Rhodan se na nic neptal. Bully jednal. Kosnov a Li se nebránili, když nebezpečné bombičky změnily své majitele. Klein to tiše sledoval. Když Rhodan promluvil, téměř se lekl jeho hlubokého hlasu.

„Oukej, Kleine, to bychom tedy měli. Co je v tom?“

„Radiobiologická bojová látka. Speciální viry. Za několik minut by vás to vyřídilo. Nápad přišel ode mne.“

Klein se divil Rhodanovu klidu. Dokonce mu klesla ruka s puškou.

„Od vás?“ chladně opáčil Bully. „A teď si chcete hrát na velkého hrdinu, he? Kde je ten trik? Jenom pro vaši informaci, Kleine, já bych vás sem nikdy nepouštěl!“

„To je věc názoru,“ suše namítl Rhodan. „Kapitáne, ten plán s bojovou látkou jste použil proto, abyste se ke mně mohl nenápadně dostat? Kdybych byl ve vaší kůži, asi by mě napadlo něco podobného.“

Kleinův respekt vůči Rhodanovi vzrostl. Nyní byl rád, že impulzivní Kosnov je psychicky zablokován.

„Přesně tak to bylo, pane. Dokonce jsme dostali rozkaz, abychom vás informovali o skupině odporu, která nás údajně vyslala. Chápete, že jsem mohl cestou tu bombičku mnohokrát nepozorovaně otevřít? Chci znát váš názor.“

Rhodanova zarputilá tvář se uvolnila.

„Kleine, kdybyste pohnul rukou, byl byste teď už mrtvý muž. Mám u sebe přenosný detektor, který mi ty vaše bombičky oznámil. Mohu vás ubezpečit, že byste se jí nestačil dotknout ani malíčkem. Rozumíte?“

Klein se zašklebil.

„Oukej,“ opáčil potom. „Takže jste to věděl. Ale chcete mi vůbec věřit, že jsme ani na zlomek vteřiny nepomysleli na to, abychom tady ten rozkaz vykonali? Přišel jsem jen proto, abych si s vámi mohl v klidu promluvit.“

„Je krátce po čtvrté hodině. Až se vrátíte, budou po vás chtít vědět, co jste tu dělal tak dlouho. Je to logické?“

„Jistě. Mám výmluvu. Vyprávěl jsem vám dlouhou pohádku o ilegálním hnutí odporu, které vás chce podporovat.“

„Co chcete doopravdy?“ zeptal se Rhodan. Oči ho pálily.

Klein se uklidnil. Cítil velikost tohoto muže, který měl dostatek odvahy, aby se postavil soustředěné moci celé Země.

„Vaše cíle se mi zdají čestné,“ vysvětloval. „Už jsme se o nich jednou bavili. Nevím, proč by měla být třetí mocnost zničena. A ta málem propuknuvší třetí světová válka mi dala poslední impuls. Jednota pozemšťanů vznikla jenom díky vám. Tím jste vykonal něco, co doposud vypadalo jenom jako nesplnitelný sen. Mně osobně bylo už dávno jasné, že sjednocení lidstva je možné pouze pod přímou hrozbou z kosmu. Ideologické fráze dneska už neplatí... Dokážete pochopit, že jsem toho jako agent tajné služby prožil mnohem víc než obyčejný smrtelník? Práce tajných služeb je špinavá. My, to znamená Li, Kosnov a já, jsme došli k názoru, že vy jako třetí mocnost musíte nadále existovat. To jsou naše důvody.“

Rhodan neuvažoval dlouho. Kleinovy cíle byly zřetelné, ale ve svém nadšení přehlédł jednu rozhodující věc - že ona třetí mocnost je se svými silami u konce.

Rhodan pohlédł k ošetřovně. Za několik hodin měl podat hlášení Thoře - a Crest pořád ještě ležel v bezvědomí.

„Musíte něco udělat,“ začal Klein. „Je mi známo, že před několika hodinami odstartovaly tři pozemské kosmické lodě. Přesný čas startu neznám, ale znám cíl. Rakety mají za úkol shodit na vaši základnu na Měsíci nově vyvinuté fúzní pumpy. Udělejte něco.“

Reginald Bull sevřel podpěrky křesla. Na obrazovce se objevovaly záblesky explozí. Rhodan se zamračil.

„Tři měsíční lodě?“ zopakoval překvapeně. „Víte, co jste řekl? Na Zemi dneska nezažehnete žádný motor s atomovým pohonem!“

„Za hranicí 120 kilometrů však ano,“ zaúpěl Klein a klesl do křesla. Roztřásla se mu kolena. „Takže to jste nevěděl, co? První a druhý stupeň byly čistě chemické. Až nahoře pak zažehli atomový pohon. Udělali jste chybu, majore! Proto jsem přišel. Jde o to, abyste zachránil vaši měsíční základnu!“

Bully si olízl rty. Velice zbledl. Rhodan se už taky posadil.

„Povídejte, prosím,“ hlesl. „Co se stalo? Ale přesně.“

Klein nezapomněl na žádnou podrobnost. Zmínil se o konferenci v Grónsku. Vylíčil funkci a působnost nové bomby a zmínil se i o práci centrálního počítače. Když zmlkl, znovu jejich mysl ovládlo dunění explozí. Arkonidský reaktor probouzel obavy.

Rhodan namířil termozáříč na druhé dva agenty. Rázem se probrali z omámení. Stačilo pár slov a byli zasvěceni do situace.

„Odpusťte si, prosím, všechny otázky a stížnosti,“ ozval se v jejich sluchátkách Rhodanův hlas. „Kapitán Klein mi všechno prozradil. Oukej, uděláme to krátce.“

Ukázal na reaktor.

„Vidíte? To modré záření není normální. Obávám se, že naše moc na Zemi pomalu končí...“

Klein vyskočil a nevěřícně se na Rhodana zahleděl. Ten se však jen hořce pousmál.

„Vysílačka Arkonidů se vinou silných otřesů rozbila. Crest leží v bezvědomí a nemůže nám pomoci. Tím je naše spojení s Měsícem

zrušeno. Pokud se Crest neprobudí do osmi hodin, kdy mám podle plánu opět hovořit s Měsícem, může se stát cokoli. Nedokážete si představit, jaké neštěstí se snese z Měsíce na lidstvo, jestli se Crestovi něco stane... Ne, neptejte se mě na nic. Je to všechno příliš složité, než abych vám to mohl v krátkosti objasnit.“

„Ale ty tři lodě s bombami!“ zaúpěl Kosnov. „Dokáže se s nimi vaše základna na Měsíci vypořádat? A co se stane s jejich posádkami, jestliže vaši zaútočí?“

„Doufejme, že ta záležitost proběhne humánně,“ zdůraznil Rhodan. „Poslední rozhodnutí leží na velitelce kosmické lodi Arkonidů.“

„Ale co když ty bomby dopadnou?“ zvolal Li. „Co pak? Dokáží se jim ubránit?“

Rhodan se ze všech sil snažil neprojevit rozrušení, které ho zachvacovalo. Měl už jen přání být co nejdříve zase sám. Ti muži se toho nesměli dozvědět příliš, aby to nezlomilo jejich víru ve věc...

„Na Měsíci určitě najdou prostředek, jak se těm třem raketám ubránit. O to se nestarejte. Kleine, než půjdete, mám ještě prosbu.“

Kapitán Klein vstal. Jeho tvář byla šedá a propadlá. Tušil, že něco nesouhlasí. Bully nedokázal skrýt své rozrušení. Rhodan se podíval na hodinky.

„Přesně v osm čekejte, že vám zavolám. Pokusím se opravit tu vysílačku, ale když to nepůjde, budeme to tady muset vzdát. Pokud je to ve vaší moci, pokuste se docílit zastavení palby. Vyšlete parlamentáře, snažte se získat čas. Každopádně se pokuste zastavit tohle bubnové ostřelování. Půjde to?“

Číňan namítl: „Pane, vy neznáte naše lidi. Pokud požádáte o zastavení palby, svolí pouze v případě, že deaktivujete ochranný štít. Okamžitě poznají, jestli chcete získat čas na nějaké opravy. Máme na velitelství vynikající psychology. Nepodceňujte nás. Ta záležitost vyjde jenom krůček za krůčkem.“

Klein souhlasně přitakal.

Rhodan svěsil hlavu.

„Oukej, takže počkejte na moje vysílání. Jestliže vám do osmi nezavolám, pak jsme stačili situaci zachránit. Jestliže se však ozvu, musíte ihned jednat.“

„Tenhle reaktor vydrží ještě dlouhé měsíce,“ řekl tiše Klein. „Proč, proboha, chcete tak rychle házet flintu do žita? Jednou jim musí dojít munice a palba přestane. Zásobování z týla je už katastrofální. Šest tisíc děl chce být neustále krmeno. Vydržte ještě čtyřia-dvacet hodin.“

„Nevidíte to jasně,“ poučoval ho Rhodan. „Kdyby bylo po našem, čekali bychom, dokud se štít neprolomí. Ale je tu ještě jedno nebezpečí, které bych nerad riskoval. Jestliže velitelka zavolá a my se neozveme, mohla by si myslet, že Crest je po smrti. Její pomsta by pak byla strašlivá. Má na palubě prostředky, kterými snadno zničí celou naši sluneční soustavu! Chápete, že to nechci dopustit?“

Chápali. Pohnutky se nedaly přehlédnout. Rhodan odvedl muže zpět k ochrannému štítu. Než se s nimi rozloučil a sebral jim sluchátka, řekl: „Mnohokrát vám děkuji. Kdyby mi to nevyšlo, jednejte neprodleně a jakmile bude zastavena palba, volejte Nevada Field. Vyříd'te osobně Allanu D. Mercantovi, že se Cresta nesmí nikdo dotknout. Tím by přivolali katastrofu!“

Muži opustili zvon.

Rhodan se pak rozjel zpátky k lodi.

„Ti hoši budou mít potíže,“ přivítal ho Bully. „Zapomněli tady ty svoje krásné bombičky.“

„To je domluvené. Vysvětlí jim, že je tady vystříkali. Jestliže to přežijeme, nebude to jejich vina. Prostě jsme se nákaze dokázali ubránit. Třetí mocnost přece dokáže všechno, ne?“

Bull jenom vzhlédl a podíval se veliteli do očí.

Šli za lékaři.

Doktoři byli k smrti unaveni.

„Přesně pět minut před pátou hodinou,“ konstatoval Perry Rhodan. Crest stále ještě ležel bez hnutí na lůžku.

„Klein nevěděl přesně, kdy rakety odstartovaly. Jak ale znám naše dobráky, bouchne to na Měsíci ještě dnes...“

„Tebe zase něco napadlo!“ vyjel na Rhodana Bull. „Ven s tím!“

„Ve své patologické aroganci Thora nebezpečí podcení. Bude se domnívat, že se snadno ubrání pouhým energetickým a antineutronovým štítem. Bojím se, že bych ji nepřesvědčil, ani kdybych jí mohl

zavolat. To znamená, že zánik lodi Arkonidů je pouhou otázkou času.“

„Fantazíruješ,“ vykoktal Bull. „To není možné! Ta obrovská loď se přece nedá zničit!“

„Kdyby na její palubě byla normální posádka. Ale tam nahoře je jen jedna hrozně nafoukaná holka a horda apatických lenochů, které nic nezajímá. Vidím to černě. Určitě zanedbají, co se jen zanedbat dá, jak je jejich zvykem. Nad lodí vznikne malé slunce... Jestli nic nepodniknou... Doktore Haggarde!“

Lékařem to trhlo. Pomalu zvedal skloněnou hlavu.

„Doktore Haggarde, vy se nyní pokusíte probudit Cresta z toho jeho podivného spánku. Eriku, ty mu budeš asistovat. Nemá smysl dál čekat. Riskujte...“

„Jak myslíte, majore,“ odvětil tupě Haggard.

Rhodan se odvrátil. Bylo přesně pět hodin. Bubnová palba nadále trvala...

Daleko od energetického štítu byli tři agenti přijati ve velitelském bunkru. Kapitán Klein podával zprávu:

„...došli jsme k názoru, že nám Rhodan uvěřil. Všechny tři bombičky zůstaly v uzavřené oblasti. Mně a Kosnovovi se je podařilo otevřít. Li toho v poslední chvíli musel nechat. Dvě dávky by však měly stačit.“

Muži pak byli odvezeni vrtulníky k dezinfekční stanici.

Zhruba ve stejnou dobu podával nadporučík Freyt poslední hlášení: „...podle plánu na oběžnou dráhu. Brzdňý mechanismus zapnut. Pohon pracuje uspokojivě. Posádka v pořádku. Držte nám palce. Konec!“

Tři zbrojařští důstojníci vypočítávali, kdy budou moci odjistit bomby.

„Asi za tři hodiny,“ řekl nahlas kapitán Nyssen. A pak ho sevřely silné paže gravitace.

Tiše a neúčastně seděli na provizorních lůžkách velkého stanu. Budili dojem, jako by se jich ta bubnová palba vůbec nijak netýkala.

Před několika hodinami vyšlo slunce. Jeho světlo alespoň ochromilo sílu zářivých záblesků explozí. Hromové dunění však neustávalo. Energetický zvon se chvěl v podivném rytmu a zdálo se, že se každou chvíli musí prolomit.

Doktoři Haggard a Manoli se od pěti hodin ráno snažili probrat cizí bytost z patologického spánku. Po několika částečných úspěších, které se projevíly zachvěním víček, se naděje opět ztratila.

Kolem sedmé se dr. Haggard konečně odhodlal sáhnout po účinném psychostimulanciu posledního typu. Tento prostředek působil přímo na lidské vědomí a zároveň vyvolával prudkou aktivaci krevního oběhu a nervových reflexů. „Psychostimulin“ byl tím posledním, co mohli zoufalí lékaři na Crestovi ještě vyzkoušet.

Crest na tento prostředek zareagoval jako pozemšťan na šálek kávy. Takže se Haggard rozhodl pro druhou injekci.

Bylo 7 hodin 48 minut. Rhodan se ještě naposledy podíval na pacienta a pak chtěl sáhnout po vysílače.

Vtom se Arkonidan zvedl z lůžka, jako by ho probudila nějaká cizí moc.

Rhodan strnul vprostřed pohybu. Ve sluchátkách zaznělo tiché zasténání dr. Haggarda, který nebyl na tak náhlou reakci zcela připraven. Nyní se opět ukázalo, že se Crest nenarodil na Zemi.

Potvrdila se Manoliho slova o tom, že se Crest může stejně tak prospat ke smrti, jako se probudit do zdravého života.

Crest byl vzhůru, o tom se nedalo pochybovat. Bolestivě pohnul obličejovými svaly a sáhl si na holou lebku.

Rhodan to pochopil jako první a okamžitě Crestovi nasadil ochranná sluchátka.

„Creste, slyšíte mě? Rozumíte mi?“ zvolal Rhodan. Neměl čas na vysvětlování. Jen co se Crest vzpomene, musí přejít k činům.

„Já..., já slyším... Tyhle zvuky, co je to?“ ozvalo se slabě.

„Později!“ sebral mu slovo Rhodan. „Všechno vám vysvětlíme. Probudili jsme vás z dlouhodobého spánku. Jste vyléčen, Creste! Leukémie je poražena, ale teď musíme rychle něco udělat. Už mnoho

hodin jsme systematicky ostřelováni. Reaktor namodrale září, mám obavy, že pracuje z posledních sil. Navíc se vinou otřesů pokazila vysílačka...”

Nikdo nemohl tušit, jak rychle se Crest dostane k jasnému vědomí. Napřímil se, jeho oči se náhle dívaly bystře a pozorně, jenom tvář měl pořád staženou do grimasy.

Manoli a Haggard čekali, zda se u něj neprojeví nějaký šok. Ale nic takového se nedostavilo.

Haggard byl k smrti vyčerpán. Nechápatě kroutil hlavou, ale usmíval se.

„Vypněte reaktor. Okamžitě ho vypněte. Nebezpečí přehřátí,“ řekl Crest.

Rhodan získal znovu klid.

„Jestli to uděláme, je po nás, Creste,“ vysvětloval. „Je za pět minut osm. Za pět minut bude volat Thora. Do té doby reaktor ještě vydrží. Pokud Thora ihned zakročí, bude vše zachráněno. Všecko záleží jenom na opravě vysílačky. Dokážete ji spravit?“

„Za pět minut?“ podívoval se Crest a rozhlížel se po vysílačce. „Vždyť se s ní nemohlo nic stát! Stiskl jste tlačítko automatické sebeopravy?“

Rhodan zrudl. Bull zaklel. Crest začal ztěžka oddechovat. Jeho srdeční činnost silně stoupla, začínal mít málo kyslíku.

„Jaká sebeoprava?“ záupěl Rhodan. „Nemám tušení... Kde?!“

„Počítač,“ opáčil Crest. „Automaticky odstraní jakoukoli závadu. Mechanika je nerozbitná, jde zřejmě jenom o nějaké posunutí frekvence vinou otřesů...”

Rhodan skočil k vysílačce a zoufale hledal nějaké tlačítko. Povrch podivné krabičky byl dokonale hladký... Bully na to nechápatě zíral, ale Rhodan popadl vysílačku a donesl ji ke Crestovi. Neztrácel přitom zbytečně slova.

„Spravte to!“ naléhal. „Máme jen tři minuty!!“

Cizinec vzal krabičku a kdesi cosi zmáčkl. Na displeji zazářil zelený symbol.

„Oprava probíhá,“ vysvětloval Crest. „Ukažte mi reaktor. Měli bychom ho vypnout...” Bull prudce odhrnul závěs.

Crest pohlédl na modrou krabici a pak řekl: „Vydrží ještě hodinu podle vašeho počítání času, ale víc ne!“

Rhodan si oddechl a začal Crestovi v rychlosti vysvětlovat situaci.

Minutu před osmou zhaslo zelené světlo na vysílačce. Rhodan ji rozechvělými rukama aktivoval. Obrazovka se rozjasnila. Pak se obraz a zvuk aktivovaly tak ostře, až to Haggardovi připomenulo Crestovo náhlé a spontánní probuzení. Opravná automatika odvedla perfektní práci.

Crest a Rhodan stáli před vysílačkou.

Vtom se na ní objevila rozezlená Thořina tvář.

„...se vás, co se stalo!“ vyštěkla z obrazovky. Rhodan pochopil, že patrně mluví už delší dobu. Podle toho se snažila navázat spojení ještě před opravou vysílačky.

„Poslouchejte, Thoro, tak mě poslouchejte!“ zvolal. „Reaktor štítu září modře. Štít se prolomí, jestli ihned nezakročíte!“

„Kde je Crest?!“ přerušila ho ječivě. „Moje velkorysost je vyčerpána. Nezajímají mě žádná vaše vysvětlování, majore Rhodane! Vrhnu se na vás vši silou a všemi prostředky, jestli se Crestovi něco stalo!“

Rhodan ustoupil. V bledé tváři mu to pracovalo. Bully se jen chladně šklebil. Beze slova naslouchali hovoru mezi Crestem a Thorou.

Vypadalo to, že se trochu uklidnila, ale než se Rhodan mohl dostat znovu ke slovu, přerušila spojení. Velitel marně mačkal červené tlačítko. Pak se vztekle otočil.

„Reakce vašich druhů jsou skutečně zvláštní!“ řekl kousavě. „Co chce ta přemoudřelá holka z té vaší slavné dynastie udělat?“

Crest se mírně pousmál. Už opět ležel na lůžku a odpočíval.

„Právě odstartovala s největším záchranným člunem. Musí zakročit co nejdříve, jinak jsme ztraceni, to přece víte, Rhodane. Thora se za deset minut objeví nad naší kopulí.“

„Za deset minut?“ zopakoval Rhodan nechápavě. „Za deset minut tady bude z Měsíce?“

Crest nyní oddechoval už zase klidně. Oba lékaři se starali o jeho stav.

„To nechápu,“ mumlal Haggard. „On to dokázal. Kdybych to býval tušil, píchl bych mu psychostimulin už dřív. Jak se cítíte, Creste?“

„Důležitá otázka, ale ta moje je důležitější!“ skočil mu do řeči Rhodan. Crestem to trhlo. Zkoumavě vzhlédl.

„Sděлил jste Thoře, že na Měsíc letí tři pozemské kosmické lodě s fúzními bombami na palubě? Že chtějí zničit vaši loď? Samozřejmě, že jste jí to neřekl! Nedali jste mi čas, abych vám to pověděl! Ta divoženka se se mnou odmítá bavit! Jestli Thora ihned nezakročí, její krásná loď se rozplyne na atomy! Ihned ji zavolejte a dejte jí vědět! Lidstvo totiž není snůška primitivů, jak si Thora myslí. Vaše antineutronové pole bylo už překonáno!“

Crest změnil barvu.

„Fúzní bomba?“ zopakoval tiše. „Ty lodě budou včas zaměřeny. Útok z jejich strany je vyloučen. Automatická ochrana lodi zareaguje i bez Thořina přičinění.“

Rhodan se smutně pousmál.

„To je moc hezké, Creste! Ale já se jen ptám, jestli je ta vaše automatika taky správně nastavena. Počítá přece s primitivními bytostmi, ne? Možná, že podcení nebezpečí, které hrozí. Obávám se, že nezakalkuluje chladnou fúzi, která je schopna vyvinout energii celkem tří set milionů tun TNT. Váš automat zareaguje špatně! Je nastaven na hodnoty mojí lodi, která přistála na Měsíci! V nejlepším případě zbuduje energetický ochranný štít. Víc toho neudělá. Žádný počítač neudělá nikdy víc, než kolik je bezpodmínečně nutno udělat. Proč střílet kanonem na špačky, že? K tomu stačí brokovnice. Chápete tohle přirovnání, Creste? Okamžitě volejte Thoru! Musí se vrátit! Ty bomby mohou každou chvíli explodovat!“

Arkonidan ležel bez hnutí. Jenom oči prozrazovaly, že přemýšlí. Nedokázal uvěřit, že by zbraně civilizace na vývojovém stupni D mohla zničit jeho mateřskou loď.

„Počkejte, prosím,“ zašeptal. „Cítím se ještě trochu unaven. Kromě toho Thoru momentálně nezastihnu. Vysílačka je nastavena výhradně na můj výzkumný křižník.“

„Pak se pokuste zavolat aspoň někoho z posádky!“ zvolal Rhodan. „Slyšíte? Útočníci jsou pro vás nebezpeční!“

„To nemá smysl,“ odmítl Arkonidan hořce. „Ti všichni leží před novými počítačovými hrami a nehnou se. Na můj signál nikdo neza-reaguje.“

Rhodan zalapal po dechu. Jenom s námahou potlačil nadávky. Crestova civilizace byla u konce své existence, o tom nebylo pochyb. Takže zmlkl a pomalu vykročil k východu. Pohledem ohmatal nebe nad centrální Gobi. Pokud měl Crest pravdu, za okamžik se Thora musela objevit. Rhodan si dokázal představit, co Arkonidané myslí pojmem „záchranný člun“. Jistě by se do něj vešlo dvacet nebo více pozemských raket.

Pak se ozval pekelný řev. Rhodan zaúpěl a zavřel oči. Mimo-zemská mocnost předváděla svoji sílu.

Bylo nesmyslné se krýt. Úzké průzory v krytech hvízdaly jako d'áblovy varhany.

Jakýkoliv orkán by byl odsouzen do role malicherného vánku. Thora se v poslední chvíli rozhodla, že neuskuteční naplánované zni-čení divizí, obkličujících Stardust, nicméně že jim dá za vyučenou.

Crest její chování považoval za samozřejmé. Rhodan jen němě sledoval, jakou pekelnou vichřici rozpoutala. Thora byla podrážděná a do hloubi duše uražena jako kdysi koloniální důstojníci při povstání primitivních národů.

Mocná kulovitá loď visela těsně nad kopulí energetického štítu. Rhodan netušil, jakým způsobem dokázala rozběsnit živly, ale byla to Arkonidanka. Věděl, že její civilizace ovládá spoustu člověku ne-pochopitelných věcí.

Tlakové vlny se hnaly směrem od energetického štítu do všech stran. Palba většiny baterií ihned utichla. Muži u děl se vši silou dr-želi a děkovali Bohu, že byli připoutáni k zabetonovaným pozicím. Ale dlouho jim to nevydrželo. Síla orkánu postupně uvolňovala i za-bezpečené pozice, a když Thora nějakým nepochopitelným způso-bem přepnula orkán na působení antigravitace, děla se statisíci vojá-ků se odpoutala a jako uvadlé listí odletěla do pouště.

Jinak se už nic nestalo. Thora nasadila prostředky, které uznala za přiměřené a vzhledem k okolnostem se daly ještě označit jako humaní, což musel i Rhodan uznat.

Bubnová palba rázem utichla. Nepřítel už neměl nic, čím by mohl střílet.

Jenom hluboké bunkry velitelství vydržely na místě. Utržené předměty a vojáci se desítky kilometrů odtud zvolna snášeli k zemi.

Když se kapitán Klein znovu postavil na nohy, spatřil, jak se v dálce dezaktivuje energetický ochranný štít. Cizí kulovitá loď se zvolna snášela ke Stardustu. Sem tam se ozval výstřel z děla, ale střely ani nedoletěly k cíli.

Od té chvíle se Klein už nepodíval na hodinky. Osmá hodina uplynula. Rhodan už neměl zapotřebí prosit o klid zbraní.

Klein odsunul konferenční stůl a pomohl na nohy generálu Tai Tiangovi.

Příšerný jekot vichřice utichl a venku se opět smálo slunce. Jenom uvnitř bunkru vládl ještě chaos. Muži vstávali ze země a nadávali. Jiní mlčeli jako zařezaní. Nikdy předtím neměl kapitán Klein před očima tolik různorodých výrazů ve tvářích.

Plukovník Donald Cretcher dusal nahoru po schodech. Byl bleďý a na čele silně krvácel.

Krátce pohlédl na přítomné a pak řekl něco, co Klein dosud nepovažoval za možné. Podepřel čínského generála a pravil: „Pane, za těchto okolností považujeme za vhodné zastavit palbu.“

„Cože?“ vykoktal Tai Tiang. „Baterie...?“

„Byly vytrhány z pozic. Panika po celé linii, pane. Krátce před přistáním cizí kosmické lodi jsem dostal nové příkazy z Grónska. Máme vyčkávat.“

Major Butaan dodal: „Zastavte palbu. Na moji zodpovědnost.“ Tai Tiang pochopil, že definitivně prohrál. Příkazům majora Butaana nebylo možno odporovat. Omámeně se dopotácel k pozorovacímu průzoru. Energetický zvon byl znovu aktivován, ale byl větší a mocnější než předtím. Ozývala se první hlášení jednotlivých velitelů. O žádném obklíčení už nemohlo být řeči. Jednotky byly rozptýleny do daleka.

Klein si otřel zpoceně ruce o kombinézu. Kosnov zachytil jeho pohled. Rhodan vyhrál – aspoň prozatím!

Přicházela a podobala se uražené bohyni.

Rhodan vedle ní vypadal jako nicka. Jeho slova zněla nicotně, jeho argumenty neposlouchala. Její odpověď bylo jenom pokrčení čela.

Pak to Rhodan vzdal. Díval se za ní, jak mizí ve stanu...

Reginald Bull ničemu nerozuměl. Vztekle se kroutil v sevření ocelových paží robota, jenž opustil palubu arkonidského člunu s dalšími podobnými stvořeními.

Takzvaný „záchranný člun“, což byl termín, pod kterým si člověk obvykle představuje něco malého pro případ nouze, měl průměr 60 metrů a byl vybaven silnými stroji.

Šlo o zmenšené vydání obrovské měsíční lodi.

Arkonidští roboti se z dálky podobali mravencům. Jeden po druhém vystupovali z člunu.

Byly to různé konstrukce. Bojovní roboti měli čtyři ruce a jeden pár sloužil očividně jenom jako zbraně. Rhodan dobře věděl, že každý z těchto robotů by si to klidně mohl rozdat s celou pozemskou armádou.

Bully ztichl a robot ho pustil. Bully totiž zaslechl rozkaz:

„Chovejte se klidně a rozumně. Neopouštějte stanoviště.“ Rozkaz vyšel z robotova nitra.

Bull potácivě vykročil ke Rhodanovi. Vtom se nad člunem vztyčil energetický štít a fialově se rozzářil. Rhodan pochopil, že je po problémech.

Kolem uzavřené oblasti nastal klid. Rhodan se v duchu ptal sám sebe, co se asi stalo s asijskými vojáky. Vtom zaslechl, jak si Bully povzdechl.

„Neztrácet nervy,“ řekl důrazně. Přimhouřenýma očima pohlédl ke stanu, kde se Thora právě přesvědčovala o Crestově zdravotním stavu.

Bully pokrčil rameny.

„Naše vysoce vážená přítelkyně se právě chystá udělat největší chybu svého života. Oukej, tak ať! Jestli se nepletu, nejpozději za deset hodin se z ní stane rozechvělý uzlíček nervů. Ty nic neříkej, ano? Nech to na mně. Počkáme tady, dokud nepřijdou. To je všechno.“

„Nerozumím ti ani slovo. Fakt,“ opáčil Bully.

„Bude z ní uzlíček nervů,“ zdůraznil Rhodan. „A bude muset vydat a uplatnit všechny své vynikající vědomosti, jestli se vůbec někdy bude zase chtít podívat domů. Nic jiného jí nezbyde, jestli bude ten velký křižník zničen. Je krátkozraká. Má tendenci protivníka hluboce podceňovat. Bude to pro ni hořká lekce, kterou jí uštedří lidstvo - totéž lidstvo, které považuje jenom za stádo opic.“

Bully zavřel pootevřená ústa.

„Pomalů začínám chápat. Ty jsi přesvědčen, že ty tři rakety doletí až k cíli?“

„Vypadá to tak,“ zamumlal Rhodan. „Teď ale klid. Brzy tady bude. Crest není jako ona. Snaží se vidět věci objektivně.“

Když štíhlá, krásná žena vyšla ven, oba muži seděli na zemi. Zastavila se. Mírně se chvěla. Patrně jí byla zima.

Rhodan lhostejně vzhlédl. Její pohled byl hádankou. V překrásné tváři mimozemšťanky se objevily mírné známky neklidu.

„Helou, jak se vám vede?“ otázal se Rhodan. „Mockrát díky za pomoc. Můžete si Cresta odvézt. Už je zdrav. Je jenom trochu zesláblý, ale dobrá strava to spraví. Oukej, takže můžete letět.“

Thora strnula. Se směsicí strachu, bezradnosti a instinktivního rozčilení pohlédla na Rhodana a rychle se otázala: „Proč jste mě o tom plánovaném útoku neinformoval hned? Proč ne? Já...“

„Chovala jste se jako hysterická školačka,“ opáčil Rhodan. „Vypnula jste spojení, aniž byste mě nechala domluvit. Dám vám dobrou radu. Rychle se vraťte na svoji loď, doufám, že ještě máte čas. Zaměřili jste ty tři pozemské rakety? No tak mluvte!“

Přítakala. Začínala blednout. Když se jí roztřáslы ruce, Rhodan vstal.

„A co jste proti nim podnikla?“

Otázka zůstala nezodpovězena.

„Pojďte - pojděte se mnou, prosím,“ vykoktala namísto odpovědi. „Kdy ty rakety odstartovaly? Jaké zbraně nesou? Crest hovořil o...“

„...fúzní bombě,“ dokončil Rhodan větu. „Která nereaguje na antineutronovou clonu. Nastavila jste obranný systém lodi? Aspoň pro jistotu? Každý kapitán pozemské lodi by to na vašem místě udělal.“

Thora neztrácela ani vteřinu. Už mu ani nic nevysvětlovala. Rhodan pochopil, že zanedbala i ta nejzákladnější opatření.

Rozběhla se.

Šli za ní.

V tu chvíli si Rhodan vzpomněl na biblický souboj Davida s Goliášem. Tady to vypadalo podobně.

Gravitační výtah člunu je vyvezl až do velínu. Thora nervózně vysvětlovala, že výtah funguje na impulsy její vůle.

Když vstoupili, Rhodanovi se z toho všeho zatočila hlava. Složitě armatury na Stardustu byly ve srovnání s tímto zařízením něco jako vyřezávaný totem. Opět se potvrdil bezbřehý rozdíl mezi civilizací Arkonidů a lidí.

Thora ovládala celou loď jen několika drobnými úkony. Zařvaly motory, obrazovky se rozsvítily. Rhodan očekával přetížení, ale nic takového nepřišlo. Koule se přitom rozletěla a nabrala úžasnou rychlost.

Pak se octli mimo zemskou atmosféru. Před nimi se rozprostíral vesmír.

Rhodan se ohlédl. Reginald Bull seděl v křesle a nechápavě zíral. Divil se, že nic necítí.

„Jak to dělají?“ zvolal. „Panebože, jak to dělají? Řítíme se přímo do Měsíce! Thoro...!“

Poslední slovo vykřikl.

Měsíc se rychle přibližoval. Už zaplnil celou obrazovku... Dunění motorů se proměnilo v táhlé vytí. Z prstencového výstupku lodi vyšlehly brzdné paprsky.

Rhodan nevěřil vlastním očím...

Z hlubokého zamyšlení ho vytrhlo až Thořino zvolání. Ukazovala na obrazovku. Do míst, kde se třpytily tři body...

„Rakety!“ řekl Bully. „Jsou nad jižním pólem.“

Nacházeli se ve volném pádu.

Náhly výpadek naváděcího signálu je už nepřekvapil. Byli na to připraveni. Všechny tři lodě zůstaly na předepsaném kurzu. Jinak se nestalo nic, co by Freyt nedokázal kontrolovat.

Po druhém obletu od pólu k pólu převzal velení kapitán Rod Nyssen. Jeho cílové zaměřovače fungovaly s velkou přesností. Samonaváděcí mechanika bomb dostávala stále nové impulsy.

Nyssen vyčkal, až přesně zaměří kulovitý objekt, který objevili na Měsíci. Optické zaměření potvrdilo jeho výpočty.

Nadporučík Freyt vydal rozkaz:

„Velitel Stardustu II doprovodným lodím: cíl rozpoznán, zaměření perfektní. Pozor, zbrojní důstojníci - sledujte údaje k bombardování. Kapitáne Nyssene: Pal!“

Nyssen byl ztělesněný klid. Odpočítával poslední vteřiny. „Tři... dva... jedna... pal!“ vydal vysílačkou rozkaz.

Zbrojní důstojníci stiskli tlačítka. Nyní už jen kontrolovali let vypuštěných bomb s atomovými hlavicemi.

Rakety rázem změnily kurz letu.

Nadporučík Freyt myslel už jenom na rychlý únik. Detonace budou zřejmě strašlivé. Pod ostrým úhlem se lodě hnaly pryč. Daleko pod nimi, více než 800 kilometrů, klesaly k povrchu tři bomby s raketovým pohonem. Cíl měly zaměřen přesně, potřebné korekce byly vyrovnávány počítačem.

Atomová exploze, která probíhá v úplném vakuu, vypadá jinak než ve vzdušné atmosféře. V tom byli pozemští experti zajedno.

Na Měsíci nemohlo dojít ke zničující tlakové vlně.

Přestože však zatím neměli žádné zkušenosti z exploze za takových podmínek, přepokládali, že žár, vzniklý explozí všech tří bomb, zcela pohltí cizí loď a rozpráší ji.

Radioaktivní záření bylo považováno za vedlejší účinek.

Tak na Měsíci vzniklo malé slunce.

Známý atomový hřib se neobjevil.

Zato v oblasti jižního pólu Měsíce vyvstal velký kráter, ve kterém se vařila hornina spolu se zbytky lodi Arkonidů.

Energetická koule uvolněných živlů byla vidět i ze satelitu. Byla tak velká, že přestupovala horizont odvrácené strany.

Člun Arkonidů se přibližoval. Rhodan si posléze nedokázal vzpomenout, nač myslel a co prožíval těch několik vteřin, když ohnivým žářem prolétli.

Člun vyletěl, obklopen ochranným energetickým štítem, pak ho Thora strhla z kurzu a namířila si to daleko do volného prostoru. Teprve pak zbrzdila.

Deset minut poté se člun zastavil.

Thora byla podivně klidná. Pohaslýma očima sledovala obrazovky, které jí neúprosně oznamovaly, co se stalo. Uprostřed vřícího, ohnivého kotle kdysi stál její výzkumný křižník.

Rhodan počkal pár minut a pak se tiše zeptal:

„Děláte si výčitky? Nechte toho a raději se zamyslete nad schopnostmi mé civilizace. Nemyslím, že vaše loď tenhle útok přežila. Každopádně vyčkejte, než to tam dole zhasne. Za pár týdnů si sem budete moci zaletět. Nepřemýšlejte o tom. Nemá to smysl.“

Podívala se na něj. V očích měla jiskru nenávisti i zoufalství. Nikdy předtím Thora nevypadala tak nebezpečně jako teď.

Rhodan přijal zničení arkonidské lodi bez iluzí a jako fakt. Byl přílišným realistou, než aby přemýšlel nad rozlitým mlékem. Proto řekl: „Thoro, nemyslete na pomstu! Já dobře vím, co váš člun dokáže. Víím, že je schopen zničit celou Zemi. Ale pomyslete, že bez pomoci lidstva se už nikdy nedostanete zpátky domů. Tahle malá loď vás tam nedonese. Navíc jste dostala za úkol vyhledat spolu s Crestem jistou planetu. Navrhuji, abyste okamžitě přistála v poušti Gobi. Nyní můžete volit mezi nečestnou, zákeřnou pomstou a požadavky zdravého, logického rozumu. Rozhodněte se. Pomsta neprospěje ani vám, ani Crestovi. Kromě toho - a na to se spolehněte - bych vám dělal značné potíže.“

Pohlédla na zbraň v jeho ruce. Ironicky se ušklíbla.

„Podcenila jsem vás, to je všechno,“ řekla. „Nedomnívejte se, prosím, že by se nějaká kapitánka z Velkého Impéria zhroutila kvůli zničení své lodi. To se u nás stává často. Co navrhuje?“

Rhodan věděl, že definitivně vyhrál. Zpanikařené a vyděšené lidstvo učinilo proti své vůli něco, co Rhodan v hloubi duše přece jen považoval za nutný stupeň na cestě k uznání lidstva ve vesmírném měřítku.

Oba Arkonidané, Thora a Crest, byli nyní odříznuti. Neexistovala pro ně cesta zpátky. Proto zamyšleně řekl: „Nejdřív přistaneme. Pokusím se vyhlásit třetí mocnost jako suverénní stát. Nechte to na mně.“

Zlomilo ji to. Rhodan to tušil. Zanedlouho přistávali na kamenité půdě pouště Gobi.

Daleko odtud ve vesmíru si dvanáct mužů na palubách tří pozemských raket zhluboka oddechlo.

„Až jednou budeme tak daleko!“ šeptal nadporučík Freyt a ukazoval na jednu z obrazovek. „Viděli jste ten člun? Řítil se vesmírem jako fantom! Až jednou budeme i my tak daleko! S takovými loděmi nám bude patřit celá Galaxie!“